

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

FINANŠU KOOPERĀCIJA IR NACIONĀLAS VALSTS NĀKOTNE

Saruna ar bijušo "Hipotēku un zemes bankas" vadītāju,
biedrības "Krājaizdevu apvienība" biedru **Inesi Feiferi**

KAM NAUDA – TAM VARA

DDD: Jūs pārstāvat
biedrību "Krājaizdevu ap-
vienība", kas apvieno Lat-
vijas krājaizdevu sabiedrī-

loti vienkārša. Mēs taču
zinām, ka tas, kas apsaim-
nieko mūsu naudu, lielā
mērā ietekmē mūsu likte-
ni. Tad kāpēc mums ne-
apsaimniekot pašiem savu
naudu un līdz ar to noteikt
arī savu likteni? Krājaiz-
devu sabiedrība ir
finanšu koopera-
tīvs, kurā apvie-
nojas noteikts
skaits cilvēku,

ba, piemēram, ģimenei,
kurai nepieciešama nauda,
lai bērnu rudenī palaistu
uz skolu, vai arī aizdevums
kāda biznesa uzsākšanai.
Vienkārši runājot, krā-
jaizdevu sabiedrība ir
kooperatīvs, kurš apkal-
po tikai savus biedrus,
izdodot viņiem kredītus,
vai arī pieņemot viņu no-
guldījumus. Tie, kuri nav
kooperatīva biedri, nevar

un ir jāsavāc minimums 2,5
tūkstoši eiro liels pamat-
kapitāls. Mana pieredze
liecina, ka, lai krājaizdevu
sabiedrība varētu veiksmī-
gi darboties, nepieciešami
vismaz desmit tūkstoši eiro
pamatkapitāla. Kad visas
formalitātes ir nokārtotas,
sabiedrība reģistrēta, ir jā-
strādā ar saviem cilvēkiem
– izvēloties, kam aizdot, uz
kādiem procentiem utt.

DDD: Vai krājaizdevu
sabiedrībās var iesaistīties
tikai fiziskas personas?

I.F.: Nē, krājaizdevu sa-
biedrības dibināšanā var
iesaistīties arī uzņēmumi,
taču nosacījums, ka obligā-
ti jābūt divdesmit fiziskām
personām, ir jāievēro.

DDD: Principā krājaiz-
devu sabiedrība ir neliela
banka. Lai tā veiksmīgi
darbotos, ir jābūt tomēr
kaut kādām zināšanām fi-
nanšu jomā.

I.F.: Bez šaubām. Nav
jau nekas briesmīgi sarež-
ģīts, bet kaut mazliet ir
jāsaprot. Saskaņā ar to, ka
darbības licences izsniedz
Finanšu un kapitāla tirgus
uzraudzības komisija, krā-
jaizdevu sabiedrības val-
des locekļiem ir noteiktas
prasības – vismaz trijiem
ir jāsaprot, kas ir depozīts,
kas kredīts, kas ir procen-
tu likme utt. Tāpēc nekā
briesmīgi sarežģīta nav.

Turpinājums 4. lpp.

**"Krājaizdevu sabiedrība ir
kooperatīvs, kurš apkalpo tikai
savus biedrus, izdodot viņiem
kredītus, vai arī pieņemot viņu
noguldījumus."**

sāņemt finanšu
palīdzību.

DDD: Droši
vien dažiem ie-
nāks prātā ap-
galvot, ka šāds
kooperatīvs ir

slēg-
ta biedrība, kas
visus darījumus kāro zem
galda. Vai tā tas ir?

I.F.: Tā tas nav – pasaulē
ši kustība ir ļoti populāra
un plaša. Saskaņā ar Lat-
vijas likumu, lai nodibinā-
tu krājaizdevu sabiedrību,
ir jāapvienojas vismaz div-
desmit fiziskām personām

bas (KKS). Kas ir krājaiz-
devu sabiedrība, kādi ir
tās darbības principi? Vai
ir taisnība tiem, kuri ap-
galvo, ka šis ir ceļš atpakaļ
uz komunismu, utopiskas
idejas, kas nav piemērotas
šim laikmetam?

Inesis Feiferis: Tā nav
nekāda utopija – ideja ir

kuriem ir jāsalasa likumā
noteiktais sākotnējais ka-
pitāls – un pēc tam var sākt
darboties. Pozitīvā puse,
kas man šajā shēmā patīk,
ir tā, ka paši vācam naudu
un paši arī nosakām, kur
un ar kādām likmēm to
izlietot, palīdzot paši sev.
Vienalga, vai tā ir palīdzī-

LATVIJAS SVĒTĀKĀ SIMBOLA APGĀNĪŠANA

Valentīna Pozņaka
Bauskas novadā

Mūsu varas vīri atļauj
Latvijas karogā kādam
krievam nošņaupt degunu,
mūsu pašu latviešu puikas
var atļauties sasviest kar-
odziņus pie atkritumu kon-
teineriem un micīties pa
tiem ar kājām.

Un... 04.04.14. kopā ar pa-
ziņu no Vācijas apmeklējām
Rīgu. Veicām mazu ekskur-
siju, iepļānojām apmeklēt

arī Okupācijas muzeju, un
mums sagādijās iet garām
Vācijas vēstniecībai. Mans
vācu paziņa ar lepmumu
man norādīja: "Lūk, ska-
ties, manas valsts karogs!"
Jā, tas lepni visā savā krāš-
ņumā plīvoja vējā. Un tad...
sekoja jautājums: "Was ist
das für ein "Putzlappen"?"
("Kas tā ir par "grīdas lu-
patu"?") Ar šausmām ie-
raudzīju, par ko viņš to vai-
cā – tikai dažus metrus tā-
lāk pie Tieslietu ministrijas
iestādes ēkas, no netīrumu
smaguma nošļucis, aptinies
ap savu kātu, karājās Latvi-
jas valsts simbols – karogs.
Baltā svītra karogā bija as-
falta "baltumā". Jautājums
bija pamatots.

Skaidroju šim ārzemie-
kam, ka tā ir Latvijas valsts
Tieslietu ministrija, kura
zaudēja prāvā 11 tūkstošus
latu par nodarīto morālo
kaitējumu latviešu patrio-

tiem, kas cīnās par taisnīgu
lietu. Un tāpēc laikam Ties-
lietu ministrijai pietrūkst
nodokļu maksātāju naudas,
lai iegādātos jaunu karogu.
Latvijas valstī vajā godīgus
pilsoņus, tāpat kā Putins
Krievijā, jo mūsu augstākās
amatpersonas faktiski brā-
ļojas ar Putinu. Te mēs re-
dzam, cik netīras ir ierēdņu,
valsts vadītāju dvēseles un
domas, ja viņi neredz, kādā
stāvoklī ir izkārtais valsts
karogs. Tāda pati ir arī at-
tieksme pret savu tautu –
pret Latvijas pamattautu...
Mūsu varas vīri un sievas ir
bez goda, bezkaunīgi kola-
boracionisti, tā ir viena re-
cekļaina varza, nodevīga un
nelojāla savai valstij, viņi ar
lūgšanos un klanīšanos in-
tegrē okupantus.

Vācu kungs to nesapra-
ta – nesaprata, kā var būt
pilsonis un nelojāls valstij?
Tādam taču ir jāatņem pil-

sonība, un viņš ir jāizraida
uz savu etnisko dzimteni!

12.04.14. gāju uz ARS
Skolas ielā, nogāju vēlreiz
garām TM ēkai – "grīdas lu-
pata" jēngani karājās, un es
domāju, kā pa šīs ēkas dur-
vīm ik dienu savas darba
gaitas sāk šajā ēkā strādā-
jošie ierēdņi ar augstāko iz-
glītību... Šo ēku katru dienu
apmeklē ierēdņi arī no ci-
tām valsts struktūrām, ga-
rām iet daudzi šīs valsts pil-
soņi, bet visiem ir vienalga.

Bauskā pie Kultūras
ēkas, kur simtiem tūksto-
ši dienu no dienas garām
brauc auto no daudzām
valstīm, Latvijas karoga
stāsts ir tāds pats. Kur gan
skatās Pašvaldības policija
savās apgaitās?

Ceru, ka ar jūsu laikrak-
sta palīdzību par Latvijas
karoga bēdīgo stāstu uz-
zinās attiecīgās amatper-
sonas.

Šajā numurā lasiet!

"JAUNĀ LAIKMETA PASAULES IZPRATNES PAMATI"

Saruna ar apgāda "Vieda"
valdes priekšsēdētāju un
laikraksta "DDD" izdevēju **Aivaru Gardu**

→ 2. lpp.

Bailes un VDK

→ 3. lpp.

INTEGRĀCIJA – alkīmiķu-šarlatānu eksperiments

Saruna ar vēstures zinātņu doktoru
Edvīnu Šnori

→ 5. lpp.

LATVIJAI IR "NOVILKTAS PARALĒLES" AR UKRAINU

→ 7. lpp.

UPURIS

"Mana valstība nav no šīs pasaules" –
Teica Kristus un pieņēma Biķeri.
Taču cilvēcei nav pat vēl izpratnes
Par šo pašai dziedzīgo Upuri.

Kristus cilvēcei pasniedza Vērtību –
Gaismas Pērli patieso, vienīgo.
Zemes niecība, nīstot šo Svētību,
Krustā piesita garu Viscildeno.

Ļaužu tumsonība pat šodien vēl
Īk brīdi krustā To pienaglo.
Bet Upuris dzīvs ir un mūžos kvēl –
Un runā uz redzīgo – ne aklo.

Guva uzvaru Upuris diženais,
Lielo Patiesību Tas piepilda –
Nedz Esības pamatus noliegt vairs,
Nedz apziņai gausties, ka pievilta.

Steidzīte

PAR KALENDĀRU, KARTI UN SVĒTO KARU

Vija Letinska
pensionēta skolotāja

Nemam parastu, ikdienā lietojamu kalendāru un izstaiģājam to viena gada garumā: 25. marta – komunistiskā (jālasa – rusfašistiskā) genocīda pret latviešu tautu upuru piemiņas diena, 14. jūnijs – rusfašistiskā genocīda pret latviešu tautu upuru piemiņas diena, un tiem latviešu tautas upuriem, kurus rusfašisti nomaitāja, represēja vai deportēja pārējā okupācijas laikā, piemiņas diena ir 7. decembris. Aiz katra šī datuma visā briesmīgumā stāv Maskavā, Kremli, rūpīgi izplānoto noziegumu upuru ciešanas un nāve. Vēl kalendārā ir 17. jūnijs – Latvijas okupācijas diena.

balsis pagrabos. Otrā kras-tā kā paranoiķu stulbs joks stāv pieminēklis šo noziegumu izdarītājiem – krievu slepkavām. Katru gadu tūkstošiem rusfašistu pulcējas pie šī pieminēkļa, lai demonstrētu savu patieso noziedzīgo, Latvijai naidīgo būtību un glorificētu pašu izraisīto karu.

IEKAROŠANAS UN IZVAROŠANAS KARŠ

Ir pagājis pietiekoši ilgs laiks kopš kara beigām, lai uz to paskatītos bezkaislīgi, objektīvi un vispusīgi novērtētu tā rezultātus. Vēsturnieku pētījumi, apkopotie dati un secinājumi ir pieejami ikkatram zināt un saprast gribošam cilvēkam. Publiskās bibliotēkas, masu mediji, internets

“Aiz Latvijas piektās kolonnas laupījuma gaida Krievija, lai trešo reizi okupētu mūsu valsti un atsāktu savus noziegumus pret cilvēci.”

Šķiram kalendāru vēlreiz: nevienas dienas, kurā pieminam vācu okupācijas genocīdu pret latviešu tautu. Genocīda īstenotāji Latvijā bija vienīgi krievi – rusfašisti, un Sibīrijas arī vāciešiem nebija. Vācu fašisti darīja savus netīros darbus Latvijā un, kā visi okupanti, spieda tajos piedalīties arī pakļautās tautas. Par saviem noziegumiem atbildēja un joprojām atbild paši vācieši. Mums nav jāatbild ne par vācu, ne par krievu noziegumiem okupācijas laikā. Nepakļaušanās vāciešu pavēlēm, tāpat krievu okupantu pavēlēm, nozīmēja nāvi. To latviešiem bija iemācījis Baigais gads ar krievu zvērībām.

Otrreizējās okupācijas datums ir tāds kā izplūdis, nenosakāms, nepabeigts. Tas ir pateicoties latviešu leģionāriem, kuri bija pēdējie latviešu varoņi, kas ar ieročiem rokās, nežēlojot savas (un arī okupantu) dzīvības, cīnījās ar rusfašistiem par brīvu Latviju.

Otrreizējās okupācijas blakus rezultāts (varbūt galvenais?) bija tāds, ka mūsu tauta kļuva bailīga, pakļāvīga, padevīga, gļēva un nespēj iztaisnot savu muguru vēl šodien. Katru gadu skan rejošs naidis no rusfašistu un naciķu puses Leģionāru piemiņas dienā – 16. martā, jo viņi saprot, ka ne visi latvieši tup uz ceļiem rusfašistu priekšā. Nacionālā atbrīvošanās kustība aug lēnām, bet neapturami.

Rīga ir divaina pilsēta. Vienā Daugavas krastā drūms stāv Stūra nams Stabu ielā, kas sevī glabā okupantu-rusfašistu noziegumu pēdas: spīdzināto vaimanu un šāvienu at-

ir ikviena rīcībā. Un viss lielais pētījumu, rakstu un secinājumu klāsts liecina tikai par vienu: visi kari, arī Otrais pasaules karš, ir ļauni, melīgi un noziedzīgi. Tikai krievu melu propagandas aparāta (nevainojami strādā kopš 1917. gada līdz mūsdienām) apstulboti prāti spēj slavēt pašu izraisītu, asiņainu karu.

Palūkosimies uz šī kara priekšspēlēm un sākumu. Divi noziedzīgi režīmi: viens Krievijā, otrs – Vācijā, ir nolēmuši pārdalīt pasauli sev par labu. Slepni, visiem aiz muguras tie noslēdz savstarpēju līgumu – Ribentropa-Molotova paktu – kā savstarpēji sadalīt citām tautām piederošās teritorijas un bagātības, un karš var sākties. Krievija to sāk 1939. gadā ar uzbrukumu neitrālajai Somijai un noplēš tai Karēliju. Mazākās tautas, ņemot vērā krievu milzīgo militāro pārsvaru, padodas draudiem un tiek okupētas. Bet cerības, ka tādā veidā izdosies pasargāt no nāves cilvēku dzīvības, pilnīgi neattaisnojas: rusfašisti okupēto tautu genocīdu izplānojuši jau iepriekš, un tas sākas nekavējoties. Tad šie divi nelieši – krievi un vācieši – saplēšas savā starpā, un rusfašisti sāk blaut: “Svētais karš, svētais karš!”, jo tiek iedarbināta propagandas melu mašīna uz pilnu jaudu.

Šodien, izmantojot ārkārtīgi daudzus uz dokumentiem un aculiecinieku liecībām balstītus pētījumus, varam droši apgalvot: tas bija iekarošanas, svešu teritoriju sagrābšanas, laupīšanas un izvarošanas karš.

Turpinājums 7. lpp.

‘JAUNĀ LAIKMETA PASAULES

Saruna ar apgāda “Vieda” valdes priekšsēdētāju un laikraksta “DDD” izdevēju Aivaru Gardu

GRĀMATA, KAS PASKAIDRO DZĪVO ĒTIKU

DDD: *Tikko apgādā “Vieda” ir nākusi klajā Aleksandra Klizovska grāmata “Jaunā Laikmeta pasaules izpratnes pamati”. Atceros, ka es šo grāmatu izlasīju jau pirms 20 gadiem, un tā lielā mērā iespaidoja manu turpmāko pasaules redzējumu. Saisītija tieši tas, ka grāmatā tiek izskaidroti fundamentālie Kosmosa Likumi un cilvēka dzīves jēgas noslēpums bez abstrakcijām un*

– arī es izlasīju šo grāmatu, pirms sāku lasīt Dzīvās Ētikas Mācību. Tad, 1986. gadā, bija pieejamas tikai šīs grāmatas kopijas krieviski, oriģinālvalodā. Tā man atklāja, ka pastāv Karmas likums, Atkalieņemšanas likums, Hierarhijas likums, un būtībā saveida kārtībā manu domāšanu, pasaules uzskatu. Aleksandra Klizovska grāmata man deva tās detaļas, kuras trūka, lai saprastu, kāpēc es esmu piedzimis un dzīvoju šajā pasaulē – vai esmu piedzimis nejauši vai ar kādu iepriekšēju saprātīgu no-

A.G.: Pēc izdevniecības “Vieda” nodibināšanas 1989. gadā grāmatas “Jaunā Laikmeta pasaules izpratnes pamati” pirmo tirāžu izdevām oriģinālvalodā – ap 150 tūkstošiem eksemplāru, kas tika pārdoti lielākoties ārpus Latvijas. Un pavisam drīz to pārtulkojām un izdevām arī latviski. Tā kā šis darbs ir trilogija, sākotnēji tas tika publicēts trijos sējumos, bet tad to apvienojām vienā grāmatā.

PAR LATVIEŠU TAUTAS DZĪVESZIŅU

DDD: *Pirms dažām dienām kāds cilvēks man pārmeta, ka laikrakstā “DDD” tiek publicētas tēmas, kas ir saistītas ar Dzīvās Ētikas Mācību, Agni Jogu, Rērihu garīgo mantojumu. Viņš sacīja, ka Latvijas Nacionālā fronte ir apņēmusies rūpēties par latviešu tautas dzīvesziņas kopšanu, nevis par kaut kādām svešām reliģijām un filozofijām. Vai Dzīvā Ētika jeb Agni Joga ir pretēja vai sveša latviešu dzīvesziņai?*

Aivars Garda: Protams, nē. Visām tautām ir viens kopējs Radītājs un cilvēces evolūcijas Vadītājs, kurš atklāj zināšanas tādā apmērā, kāds ir nepieciešams konkrētajam evolūcijas posmam. Bet ir jāsaprot, ka katrai tautai nav sava Dieva, kas pieredētu tikai vienai tautai. Būtu ļoti divaini un aplami, ja tas tā būtu. Žīdi gan uzskata, ka viņiem ir savs Dievs, bet tas nav pareizi. Latvieši, kas uzskata, ka viņiem ir savs Dievs, arī domā aplam. Būtu divaini, ja Dievu būtu tik daudz, cik ir tautu, un katrs no viņiem strīdētos ar citiem par patiesību. Cik tautu, tik patiesību – tas ir galīgi aplam.

DDD: *Nu, labi, kāds iebildis – Dievs ir viens, bet ceļi pie Viņa katrai tautai ir noteikti ar savu reliģiju, latviešiem – ar dzīvesziņu. Vai Dzīvā Ētika ir kādas tautas reliģija, varbūt kāds īpašs ceļš pie Dieva, blakus kristietībai vai budismam? Vai Dzīvo Ētiku var nosaukt par jaunu reliģiju?*

A.G.: Dzīvā Ētika ir zinātnes, reliģijas un filozofijas sintēze. Tātad tā ir dota visām tautām, arī mūsu tautai – visai cilvēcei. Šis ir jaunas zināšanas.

Mēs, cilvēki, neesam radīti kā lelles, jo tad jau mēs arī būtu tik vien atbildīgi – kā lelles. Tad mēs nebūtu atbildīgi par neko, kas ar mums notiek.

DDD: *Dzīvā Ētika ir nevis ticība, bet zināšanas? Būtībā zinātne par pasauli – gan fizisko, gan smalkākās esamības pasauli, tās likumiem un vērtībām?*

A.G.: Jā, un šī Mācība

mūsu tautai caur tautas izpratnes prizmu ir jāsteno dzīvē. Tātad šīs Mācības vispārcilvēciskās vērtības mēs pārveidojam mūsu īpaši nacionālajā, tautiskajā dzīvesziņā. Tas ir ļoti dabiski.

Uzskats, ka mūsu tautai ir tāda dzīvesziņa jeb tradīcija, pie kurām ir akli jāturas bez tālākvirzības, ir visai divains. Esmu dzirdējis, ka mums vajagot mīlēt tikai savus dievus, pareizi svinēt savus svētkus, tad, lūk, viss nokārtosies. Ja mēs līgosim nevis Līgo vakarā, bet gan vasaras saulgriežos 21. jūnijā, ievērojot visas senās tradīcijas, un ja svinēsim tradicionāli pareizi latviešu Ziemassvētkus 21. decembrī, tad atrisināsies visas tautas problēmas – tā teikt, okupanti paši aizbrauks! Šāda spriedelēšana man izraisa ne tikai smaidu, bet pat skaļus smieklus.

DDD: *Bet varbūt tiešām mūsu tautasdziesmās un tradīcijās ir pilnīgi visas zināšanas, kas mūsu tautai ir vajadzīgas nākotnē – kāpēc gan piepūlēties un apgūt Dzīvo Ētiku?*

A.G.: Tautasdziesmās nav pateikts viss, kas ir pateikts Dzīvā Ētikā. Lai man kāds tautasdziesmu zinātnieks pastāsta, ka tur ir pateikts viss – tā tas nav. Nenoliedz, mūsu tautasdziesmas ir skaistas un gudras, bet tad, kad tās radās, varēja izteikt tikai tik daudz patiesības, cik spēja uztvert tā laika cilvēks. Tāpat arī Kristus savā Mācībā pateica tikai to, ko spēja izprast vienkāršs cilvēks. Taču saviem mācekļiem Viņš pauda daudz dziļākas zināšanas, tam laikam slepenas.

DDD: *Arī senajām baltu ciltīm bija gudrie, kas zināja apslēptās zināšanas, taču svētie noslēpumi netika atklāti nesagatavotām apziņām, arī tautasdziesmās šo augsto, slepeno zināšanu nav.*

A.G.: Zināšanas, kas agrāk bija slepenas, tagad atklāj Dzīvā Ētika, jo tās ir nepieciešamas cilvēces evolūcijai. Bez šo jauno zināšanu apgūšanas cilvēks vairs nespēj garīgi pilnveidoties un degradējas.

PATIESĪBAS UZTVĒRĒJA – JŪTZIŅA

DDD: *Kristieši iebildīs, ka Bībelē jau viss ir pateikts, kas ir nepieciešams ceļā pie Dieva.*

Aivars Garda: Tur nav pateikts viss. Tie, kas mums pārmet, ka savā dzīvē konsekvēti cenšamies īstenot Dzīvās Ētikas Mācības principus un iesakām to darīt arī citiem, lai paši izlasa kaut vai Klizovska grāmatu un pamato, kas tur nav pareizi?!

“Aleksandrs Klizovskis ir uzrakstījis grāmatu “Jaunā Laikmeta pasaules izpratnes pamati”, lai Dzīvās Ētikas Mācības uzskatu paskaidrotu pa punktiem.”

svētulības – šīs zināšanas ir tiešā veidā izmantojamas dzīvē. Kādēļ šobrīd atkal ir izdota šī grāmata?

Aivars Garda: Kopš 1990-to gadu sākuma Aleksandra Klizovska grāmata “Jaunā Laikmeta pasaules izpratnes pamati” latviešu valodā ir tikusi izdota vairākkārt. Šo grāmatu pērk un pērk! Kopējā tirāža ir ļoti liela Latvijas situācijai – ap 20 tūkstošiem eksemplāru šādam nopietnam darbam ir neparasti daudz. Un vēl joprojām cilvēki to meklē grāmatnīcās, kas nozīmē, ka grāmatā atspoguļotās zināšanas ir ļoti vajadzīgas.

Jūsu reakcija pēc “Jaunā Laikmeta pasaules izpratnes pamati” izlasīšanas ir bijusi ļoti līdzīga manai

domu. Zināšanas, kas ir atspoguļotas šajā darbā, man deva atbildi, kā būtu pareizi dzīvot.

Tikai pēc “Jaunā Laikmeta pasaules izpratnes pamati” izlasīšanas es sāku lasīt Dzīvo Ētiku. Citi dara otrādi – viņi iesāk Dzīvo Ētiku, tad no tās neko nesaprot un meklē kādu skaidrojošu literatūru. Lūk, Aleksandrs Klizovskis ir uzrakstījis grāmatu “Jaunā Laikmeta pasaules izpratnes pamati”, lai Dzīvās Ētikas Mācības uzskatu paskaidrotu pa punktiem. Un viņš to dara ļoti labi. Es pat nezīnu jaunāku autora darbu, kas būtu labāks par Aleksandra Klizovska grāmatu.

DDD: *Kad tika izdota pirmā tirāža?*

Aleksandrs Klizovskis

JAUNĀ LAIKMETA pasaules izpratnes pamati

IZPRATNES PAMATI”

DDD: *Tas, kas tur rakstīts nav pierādāms ar mūsu rīcībā esošiem mērinstrumentiem – kā gan cilvēkam pārliecināties, ka Klizovska grāmatā ir rakstīta patiesība?*

A.G.: Tā visu laiku ir jebkuras zinātnes problēma. Zinātnieki to saprot, bet pārējie ne. Šobrīd oficiālajai zinātnei sabiedrībā ir pieņemts uzticēties. Ja zinātnieki atzīst, ka tā ir, un to nenoliedz arī valdība, tad parasts mietpilsonis tam piekrist. Un tā ir katrā dzīves jomā. Piemēram, ārsti, pie kuriem ārstējami, taču zina daudz vairāk par mums, un mēs viņiem uzticamies, ejam un ārstējamies pie viņiem – tieši tāpēc, ka viņiem ir šīs zināšanas. Bet cilvēkiem ir parasts pieņemt, ka viņi visu par dzīvi zina daudz labāk par jebkuru citu. Brazīlijā, piemēram, stāsta, ka ir problēma ar futbola cienītājiem, jo katrs Brazīlijas futbola cienītājs, ir tik liels “speciālists futbolā”, ka uzskata, ka viņš labāk zina, kā vajag spēlēt, kritizē spēlētājus – un viņš ir tas gudrākais, lai gan uz laukuma nekad nav izgājis.

DDD: *Smieklīgi.*

A.G.: Un līdzīgi – katrs, kurš neko neejdz, Dzīvo Ētika nav izlasījis, nevar apgāzt patiesības, kas tur ir teiktas, bet vienkārši “gudri” spriedelē. It īpaši grēko filozofi šajā ziņā. Tā kā Dzīvā Ētika un arī “Slepenā Doktrīna” ir zinātnes, reliģijas un filozofijas sintēze, tad jebkurš

telekts, labākajā gadījumā – intuīcija, kas ir jūtības zemāka pakāpe.

DDD: *Tāpat intuīcija vēl nav jūtība? Kāda ir atšķirība?*

A.G.: Piemēram, šahistiem ir attīstīta intuīcija, viņi jūt, kādu gājienu pretinieks veiks. Šahistam jāzina ne vien visu gājienu iespējamās kombinācijas (ko viņš arī zina no galvas, jo viņiem ir ļoti labi attīstīta atmiņa), bet arī intuitīvi jāsajūt, kā šis pretinieks ies.

DDD: *Jāsajūt viņa raksturs, viņa domu virziens?*

A.G.: Jā. Tāpat tā ir intuīcija. Jūtība ir tā pati intuīcija, tikai pacelta augstākā pakāpē, lai spētu izziņāt augstākas patiesības. Man personīgi pazīstams ir ar intuīciju apveltīts cilvēks, vairāk kārtējais pasaules šaha čempions Anatolijs Karpovs, ar ko 90-to gadu sākumā bijām draudzīgi un Maskavā spriedām par šīm augstākajām lietām. Uzdevu viņam jautājumu, vai viņš pieņem, ka ir Rein-karnācija, ka cilvēks atkal piedzimst, nedzīvo vienu dzīvi vien, un viņa dzīves jēga ir pilnveidošanās. Man bija interesanti vērot viņa reakciju – Anatolijs Karpovs pilnīgi nenoliedza, ko teicu, faktiski piekrita man. Es viņu nespiedu sev piekrist. Viņš ir pietiekami pašapzinīga personība, lai man neiztaptu. Viņš teica – jā, ka pieņemot to, ka tas tā varētu būt. Bet es viņa neredzēju tādu interesi...
DDD: *Interesi izziņāt?*

ka viena no visgrūtākajām īpašībām ir atpazīt un atšķirt taisnīgo no netaisnīgā – pareizo no nepareizā – derīgo no nederīgā. Tieši jūtība dod šo prasmi.

JŪTZIŅA UN INTELEKTS

DDD: *Kā attīstīt šo prasmi – uztvert patiesību?*

Aivars Gardas: Jūtību es sāku attīstīt jau aptuveni 20 gadu vecumā, kad izlasīju visas franču rakstnieka Balzaka grāmatas, kas bija pieejamas. Kad Balzaku ļoti slavēja, jo viņš prata iedziļināties katrā cilvēkā, arī sievietē, jūtās, prata tās atainot, viņš atbildēja, ka tā ir viņa intuīcija, kas dod šo prasmi. Bet es tagad uzskatu, ka Balzakam bija attīstīta jūtība. Viņš vienkārši to dēvēja par intuīciju, jo agrāk citādu apzīmējumu nebija.

Jūtība parasti dod pirmo pareizo impulsu kaut kādai parādībai: vai nu tas būtu par cilvēku – labs vai slikts, vai arī par kādu parādību. Sirds dod pirmo impulsu caur jūtību, un tas ir jāuztver.

Piemēram, satiekot svešu cilvēku, parasti jūtība sirdi dod pirmo pareizo signālu – vai šis cilvēks ir labs vai slikts, draugs vai ienaidnieks. Nevis kaut kādā trauksmes signālā, kas būtu katram sajūtam, bet ļoti viegli un nemanāmi tiek dots šis pats pirmais signāls. Trauksme, protams, jau ir ārkārtējs stāvoklis – to nevar nepamanīt, turklāt trauksmei var būt arī iemesli, kam nav nekāda sakara ar jūtību. Bet jūtības gadījumā mēs sirds parasti dod tikai vienu mājienu par konkrēto situāciju. Ja cilvēks regulāri pievērš uzmanību šiem sirds dotajiem mājiem, viņš pieņem pareizo lēmumu. Bet, ja viņš rīkojas nepareizi, viņš vēlāk atceras šo sirds mājienu un nākamajā reizē, kad ir šis mājiens, viņš cenšas rīkoties pareizi. Turklāt sirds

var dot arī mājienu, ka rīcība ir nepareiza. Tā pamazām, ieklausoties sirds dotajos impulsos, cilvēks sāk attīstīt savu jūtību. Protams, tāpat attīstās sākotnēji arī intuīcija.

DDD: *Sakiet, lūdzu, vai jūtības attīstīšana noliedz intelektu attīstīšanu? Vai tad nākotnē cilvēkiem vairs nebūtu jāattīsta intelekts?*

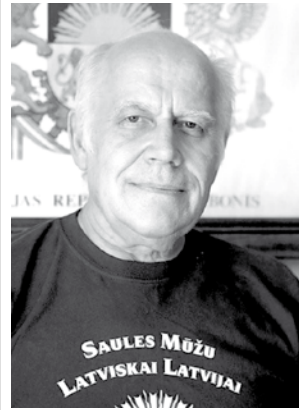
A.G.: Nekādā gadījumā nenoliedz! Jūtības attīstība nenozīmē to, ka būtu jāpamet novārtā intelekts. Intelektam ir jāiet kopsoli ar jūtību. Intelekts ir instruments, kas šo pareizo zināšanu izskaidro.

Parasti ir pieņemts uzskatīt (un tā tas arī ir), ka vairāk intuitīvi jūt sievietes, bet intelektuāli – vīrieši. Tāpat arī jūtību ir vieglāk attīstīt sievietēm, jo viņām ir vieglāk nekā vīriešiem attīstīt intuīciju. Sieviete, kurai nav pietiekami attīstīts intelekts, bet ir attīstīta intuīcija vai pat jūtība, jūt, kā ir darīt pareizi vai nepareizi, bet intelekta trūkuma dēļ nespēj to apkārtējiem cilvēkiem bez kaut mazliet attīstītas jūtības ir bezcerīgi. Viņi nesaprot un pat dusmosies. Taču Dzīvā Ētika paredz, ka par šīm patiesībām tiem, kas zina, ir jāstāsta citiem. Lai pat sadusmojas, tikai lai padomā par tām!

Var un pat vajag atzīties savā nezināšanā ar tīru mērķi izziņāt. Tādiem mēs jebkurā gadījumā esam gatavi palīdzēt. Taču tie, kuri negrib zināt, var dzīvot tālāk ar savu tumsību.

Intervēja
Līga Muzikante

Bailes un VDK

Lotārs Stūre

Genocīdā pret cilvēci cietušais, VDK upuris, politiski represēts okupācijas režīmā

Bailes ir cilvēcisks faktors, un nebija pārsteigts, ka tās nesēn bija pārņemušas arī t.s. “zoo aplokšņu dakterīti”. Tas bija uztraucies par iespējamo VDK maisu atvēršanu. Kādēļ pašam tik lielas bailes? Viņam nācās izspiest murgus, lai neliešus vēl sargātu 30 gadus, līdz viņi paši nomirtu. VDK glābšanai piebalso arī “varas elite”, tādi kā *maizīši, kalnmeieri, reiniki*, kas okupācijas terorā bija pakalpiģi prokurori, izmeklētāji un... Vai viņu sirdsapziņas ir tīras, ja tik ļoti mil latvju tautas bēdēs un genocīda veicējus?

Visas varas iestādes izvirās pieskarties VDK un daudzreiz par to neatbild. Arī plašsaziņas līdzekļi šo tēmu maz apgaismo, lielākoties liedz jebkādas šāda veida publikācijas. Šādu rakstu autori tiek pielīdzināti gluži vai spītīgajiem, no kuriem visādi ir jāizvairās. Nav jau brīnums – daudzi informācijas līdzekļi atrodas bijušo okupantu pakalpiģu rokās, kas aicina aizmirst traģisko pagātņi ar genocīdu pret latvju tautu. Tā vietā sabiedrības ietekmēšanai tiek radīta komunistu PSRS tautu draudzības līdzīga kopija – šoreiz gan jaunās sorositu internacionālistu skaņās. Ar visādiem smadzeņu skalosānas veidiem tiek uzspļauts nacionālajām vērtībām un latvju tautai.

Man visdīvainākais šķiet tas, ka arī paši cietušie bieži klusē. Klusē arī disidenti un pretošanās kustību dalībnieki. Rodas jautājums, vai patiešām viņi uzskata, ka viņi pret okupācijas režīmu ir bijusi kļūda ar veltīgām ciešanām? Varbūt viņi tagad ir tikuši pie valdošo kangaru barotavas siles un dzīvo kā nieres taukos, ja vairs nerūp latvju tautas sāpe?

Domāju, daudzi atceras okupācijas šausmas. Toreiz baļu atmosfērā baidījās pat skaļi paklepot, pirms nebija paraudzījušies apkārt, sargājoties no čekas stukačiem. Kur nu vēl veikt kādu darbību pret kompartijas dogmām!... Ar VDK baidīja pat pieaugušos tāpat kā bērņus ar bubuli. Jo patiešām viņu apjomīgā štata un stukaču varza bija ap 25 000–40 000 lie-la. VDK ziņotāji bija katrā

darba vietā. Tomēr, spītējot baļu atmosfērā, atradās drošminieki – patrioti, kas nebaidījās no okupācijas režīma atreibības.

Cerētās 18. novembra Latvijas vietā esam saņēmuši kaut ko līdzīgu agrākam svešajam režīmam, un augstos varas posteņos vēl arvien ir daudzi bijušie augsta ranga kompartijas funkcionāri un pat čekisti.

KĀPĒC TIEK SLĒPTA NODARĪTĀ NETAISNĪBA?

Lai kārtējo reizi es rakstītu par Latvijas bendēm VDK, iemesls bija decembrī Latvijas Nacionālā arhīva veidotā virtuālā izstāde “1983. gada politiskās prāvas okupētajā Latvijā”. Tā ir apsvaicama lieta, ka kaut ko piemin un apkopot! 1983. gadā tika tiesāti 8 patrioti. Bet mani šokēja, ka tiek noklusētas un slēptas daudzas politiskās prāvas, kas notika ap šo laiku. Aizrakstīju Arhīva vadītājam un tūlīt saņēmu divas atbildes. Ka viss esot zināms. Bet atspoguļojumu neesmu redzējis. Arī mans politiskais farsrs Augstākajā tiesā 1981. gadā nav pieminēts. Vai tiešām atceras tikai draugus un 4. maija režīmam lojālos? Es viņu draugs neesmu un nekad nebūšu!

Pēc nacionālo partizānu sagrāves tautas cīņa pret okupāciju turpinājās. Tā izpaužas spontāni – noraujot okupācijas sarkanus vietā uzvelkot karogbalti sarkano, izplatot proklamācijas, veidojot grupas ar nacionālu ideoloģiju, prasot atjaunot Latvijas valsti, individuāli vai grupās veidojot augsni brīvai Latvijai, veicot aptaujas, pieprasot ievērot cilvēktiesības, pavairojot aizliegto nacionālo literatūru un darot daudz ko citu, kas apdraudēja okupācijas režīmu. VDK izvēlējās taktiku, ka katrā neatļautā darbība ir jāapslēp un nevienu nacionālu prasību nedrīkst zināt ārpus dzelzs aizkara, jo tikai “mulķi” un “slimie” kaut ko tādu var prasīt “laimīgajā” strādnieku paradīzē.

Tolaik katrs nacionāls “nieks” no mušas tika uztaisīts par ziloni ar ļoti smagām sekām. Par lielāko šādu “frizēšanu” var uzskatīt Žaņa Skudras, Laimoņa Niedras un sočiķu politisko farsu, kad 1 lidmašīnas foto tika safabricēts kā spiegošana, un 7 gadi aiz restēm! Par nevainīgu aptauju tika tiesāts Olafs Brūveris. Tāpat par bibelēm 1983. gadā tika tiesāti Jānis Rožkalns, Jānis Vēveris un citi. Bet par grāmatu pavairošanu – Gunārs Freimanis, Gunārs Astra. Arī Jurgis Skulmi tiesāja par grāmatām. Pēteris Lazda no Kauguriem tika tiesāts par proklamāciju izplatīšanu. Piemēru ir daudz.

Turpinājums 6. lpp.

“Visas Austrumu mācības atzīst, ka viena no visgrūtākajām īpašībām ir atpazīt un atšķirt taisnīgo no netaisnīgā – pareizo no nepareizā – derīgo no nederīgā. Tieši jūtība dod šo prasmi.”

izcils filozofs, kā Kants vai Hēgelis, kuru dzīves laikā, ja būtu iznākusi “Slepenā Doktrīna” vai Dzīvā Ētika, pateiktu: prātošana, mūsu filozofija, ir beigusies, ir nācis Tas, kurš zina patiesību, un tā ir izteikta Dzīvajā Ētikā. Gluži kā Austrumu Gudrie, kuri gāja paklanīties Kristum, īsts filozofs atzītu Dzīvās Ētikas pausto patiesību.

DDD: *Dzīvajā Ētikā un arī Klizovska grāmatā ir uzsvērts, ka ikviena cilvēka evolūcijas jaunais uzdevums ir attīstīt jūtību, jo tieši tā dod izpratni par patiesību.*

A.G.: Ja cilvēkam nav jūtības, viņš neizprātīs, kas ir teikts Dzīvās Ētikas Mācībā, kas ir pausts Klizovska grāmatā, neizprātīs arī to, ko mēs rakstām savā avīzē “DDD”, kas atliecas uz garīgām lietām. Visas cilvēkiem ir tikai in-

A.G.: Jā, interesei izziņāt šo lietu, attīstīt sevi šo jūtību. Tāpat kā intelekts, arī jūtība ir attīstāma. Kā jau teicu, intelekta cilvēki nesaprotis, ko saka Klizovskis un kas ir teikts Dzīvās Ētikas Mācībā. Ir jābūt vismaz intuīcijai, kas var pāraugt jūtībā, ja cilvēks vēlas attīstīties garīgi un uztvert augstākās patiesības. Tāpat atšķirībā no intuīcijas, kas var paredzēt parastajā situācijā, kā, piemēram, šahā, kādu pretinieka gājienu, jūtība spēj tvert augstākās patiesības uzreiz – pasaka jeb zina, ka tā tas ir.

DDD: *Cilvēks ar attīstītu jūtību droši vien arī spēj atšķirt patiesību no meliem, taisnību no netaisnības, patiesas zināšanas no viltus mācības?*

A.G.: Tieši tā, jūs pareizi sakāt. Jūtība obligāti atšķir šīs lietas. Visas Austrumu mācības atzīst,

FINANŠU KOOPERĀCIJA IR NACIONĀLAS VALSTS NĀKOTNE

Turpinājums no 1. lpp.

Inesis Feiferis: Protams, lai nodibinātu finanšu kooperatīvu, ir jāiziet diezgan sarežģīts juridiskais process – vienreiz skaitījām, ka ir jāsaņem sešpadsmit dažādi dokumenti, lai sabiedrība tiktu reģistrēta. Sarežģītākais, manuprāt, ir biznesa projekts – attīstības plāns jeb

biedrība bija arī "Liepājas metalurgā", bet diemžēl uzņēmums ir aizgājis pa skuju taku un līdz ar to arī krājaizdevu sabiedrība, jo cilvēkiem vairs nav naudas – viņi nevar apmaksāt savus paņemtos kredītus.

Visracionālākais veids, bez šaubām, ir veidot teritoriālo krājaizdevu sabied-

Šobrīd diemžēl nav vērojams liels entuziasms radīt jaunas krājaizdevu sabiedrības, jo cilvēki domā, ka tas ir sarežģīti, ka vieglāk ir aiziet uz kādu lielu skandināvu banku un kļūt par tās klientu. Es tomēr ceru, ka tas mainīsies, jo tā saucamās lielās bankas ir koncentrējušās pilsētās, un lauku cilvēkiem ne vienmēr ir viegli pieejami to pakalpojumi.

DDD: Kādi aspekti visvairāk biedē cilvēkus veidot krājaizdevu sabiedrības?

I.F.: Cilvēki domā, ka tas ir ļoti sarežģīti, ka kvalificētu cilvēku trūkums radīs risku viņu naudai. Lielākās problēmas rodas tad, kad ir jāatmaksā aizdevuma saņemtā nauda, taču, ņemot vērā, ka krājaizdevu sabiedrības ir naudas noguldītāji vai investori, ja tā varētu teikt, tāpat paši cilvēki (paši biedri), kuri paši arī aizņem šo naudu, tad, manuprāt, riski pirms naudas aizdošanas tiek izvērtēti rūpīgāk nekā bankā. Krājaizdevu sabiedrībā ikviens ir ieinteresēts atdot saņemtos kredītus, jo tā ir arī viņa paša nauda un peļņa, kas zudīs, ja parāds netiks atdots.

Piemēram, esmu noguldījis krājaizdevu sabiedrībā simts eiro. Tiek izsniegti kredīti, arī man. Pienāk brīdis, kad kredīts ir jāatdod. Lai arī to ir grūti izdarīt, es to daru, jo saprotu, ka man ir depozīts, kuru, ja neatdošu parādu, neatgūšu. Zaudēšu arī procentus. Papildus tam saņemšu vēl apkārtējo nosodījumu, jo krājaizdevu sabiedrībās, kas veidotas pēc teritoriālā principa, cilvēki cits citu tomēr vairāk vai mazāk pazīst. Es justos ļoti slikti, ja, piemēram, Liene Apine nāks un man pārmetīs – klausies, vecīt, ko tu izdarīji, kā tev nav kauna, vispār tu esi baigais švabraks. Tad jālien no kauna zemē iekšā un jāmēģina darīt visu, ko vien var!

Ir vēl otra lieta – tas ir pozitīvi, ka cilvēki cits citu pazīst, jo tad ir vieglāk vadīt procesu, tāpēc ka ir zināms, vai var, vai nevar aizdot. Protams, ir jau arī formālā puse – ķīlas un viss pārējais, kas vajadzības gadījumā tiek realizēts, ja runa ir par lielākiem kredītiem. Normatīvi krājaizdevu sabiedrībām principā ir tādi paši kā bankām.

KRĀJAIZDEVU SABIEDRĪBAS – GLĀBIŅŠ NO SVEŠA KAPITĀLA

DDD: Atšķirībā no bankām krājaizdevu sabiedrībās kapitāls pieder tās biedriem, un viņi paši ir no sevis atkarīgi, nav nekāda ārēja spēka, kas var pēkšņi mainīt spēles noteikumus.

Inesis Feiferis: Jā, kaut kādi akcionāri, kuri sēž, pieņemsim, Stokholmā, Berlīnē, Vašingtonā vai Maskavā – vienalga kaut kur, un mēs neko nezīnām par viņiem – man vajag procentus uz manu ieguldīto kapitālu, pārējo jūs varat darīt, kā gribat. Krājaizdevu sabiedrībās cilvēki ir savstarpēji atbildīgi, jo paši iegulda savu naudu, ievēl valdi, revīzijas komisiju, kredītkomisiju utt.

Ir vēl viens pozitīvs moments, ko es saredzu krājaizdevu sabiedrībās. Diezgan daudz mums ir izplatīti tie, t.s., ātrie (fiksie) kredīti ar šausmīgām procentu likmēm un metodēm, kā no tevis piedzen tos parādus. Ir jau, protams, daļa cilvēku, kuriem vajag to naudu un kuri to arī spēj pēc tam atdot.

Bet ir arī tādi, kas paņem naudiņu uz vecmāmiņas rēķina, lai uztaisītu foršu tusiņu klasesbiedriem, bet parādu ar procentiem pēc tam piedzen no vecmāmiņas. Ātro kredītu dēvēji daudz tur nerēķina – nu, ienāk, teiksim, Liene Apine – nu, Dievs ar viņu, iedosim – pase ir, viss ir. Krājaizdevu sabiedrībā tomēr, zinot, kas ir Liene Apine, pajautās – klausies, varbūt tev to nevajag, padomā, ko dari, iekritīsi problēmās, jo tev taču nav tādi ienākumi, no kurienes tu to atmaksāsi. Tas taču ir jāanalizē!

Otrkārt, kredītlīkmes ir pavisam atšķirīgas, krājaizdevu sabiedrībās ir līdzīgi kā bankās. Šur tur gan tās ir augstākas, jo naudas apjomi, ar kuriem darbojas krājaizdevu sabiedrības, ir mazi. Lai gūtu kaut minimālus ienākumus, ar kuriem samaksāt grāmatvedim un citiem, vēl par telpu ir, par elektrību, par kontiem u.tml., procentu likmes īstermiņa kredītiem sasniedz līdz pat 18–20 procentus, taču tie nav četršimts piecšimts vai pat septiņsimts procenti gadā, kādi ir ātro kredītu firmām. Krājaizdevu sabiedrībā pret cilvēkiem attiecas cilvēcīgāk. Ja tiešām cilvēkam rodas problēmas (protams, dzīvē visādi var gadīties – piemēram, nomirst vīrs, sieva paliek viena un nevar visu to saimniecību savākt, atmaksāt uzreiz nevar, vajag laiku u.tml.) un, cits citu pazīstot, redzam, ka cilvēks ir centies, godīgi darījis, ko varējis, tad viņa situācijā tā krājaizdevu sabiedrība var mēģināt viņam kaut kā palīdzēt. Tas jau ir šīs kooperācijas princips.

Protams, ir jau arī situācijas, kad skaidri jāpasaka – tu nevarēsi to atmaksāt, labāk tagad realizējām iekšāto māju vai mašīnu, nemaldināsim vienu otru un iesim uz priekšu. Ir vajadzīga individuāla pieeja un to var iegūt tikai krājaizdevu sabiedrībā. Līdz

ar to cilvēkam nav jāskrien uz kaut kādu SMS kredītu un vēl kur.

DDD: Kuri pēc tam atņem visu.

I.F.: Pārdod savu dzīvokli, lai atmaksātu 500 eiro kredītu.

PRIVĀTAIS KAPITĀLS NECIEŠ KOOPERĀCIJU

DDD: Kādēļ banku pārstāvji tik ļoti skeptiski attiecas pret krājaizdevu sabiedrībām?

Inesis Feiferis: Banku industrija ir ļoti bezpersoniska un vērsta tikai un vienīgi uz peļņas gūšanu tās īpašniekiem. Bankās ir daudz tehnoloģiju, inovāciju, aizvien jaunu finanšu produktu. Turpretī, krājaizdevu sabiedrība ir kooperatīvs, kurā apvienojas neliela cilvēku grupiņa, lai cits citam palīdzētu. Bankas uztraucas, ka cilvēki aizvien vairāk varētu izvēlēties krājaizdevu sabiedrības, jo, ja krājaizdevu sabiedrības attīstīsies, it īpaši, ja runājam par teritoriālajām, tā rezultātā izveidosies kooperatīvā banka, kas piederēs krājaizdevu sabiedrībai – tāpat pašiem cilvēkiem. Un tā noteikti izkonkurēs vienu otru banku, kura, maigi izsakoties, uzvedas nesolīdi. Kooperatīvās bankas noteikti atņems daļu klientu privātajām krājbankām.

Otra lieta – krājaizdevu sabiedrības bieži vien veidojas tādās vietās, kur nav citu banku, kur ir problemātiski tikt pie naudas. Finanšu pakalpojumu nepieejamība arī ir viens no iemesliem, kādēļ cilvēki pamet laukus un dodas prom. Krājaizdevu sabiedrība, manuprāt, ir reģionālās attīstības elements, jo ir ieinteresēts stimulēt reģiona attīstību. Lietuvā stipra, īpaši spēcīga krājaizdevu sabiedrību kustī-

ba attīstījās krīzes laikā, kad bankas gāja ārā no laukiem, un daudzās vietās cilvēkiem nebija citas iespējas, kur aizņemties. Cilvēkiem nekas cits neatlika, kā nākt kopā un dibināt krājaizdevu sabiedrības, lai kaut kā paši sev varētu palīdzēt.

Tā taču ir elementāra lieta – ja ir krīze un aktīvu, kurus esi iekļājis par labu bankai, vērtība krītas, saskaņā ar kredītlīgumu, princips ir tāds: ja vērtība krītas, dod papildus ķīlu, lai visu laiku noturētu attiecību. Ja cilvēks jau visu ir iekļājis, kas viņam atliek – visu pārdot. Ja ar to pietiks, lai nosegtu kredītu, labi, bet, ja ne – būsi mūžīgais parādnieks. Bankas neinteresē cilvēks – tām galvenais ir peļņa. Ja peļņu garantē uzņēmuma pārdošana, tad tās to arī dara, nerēķinoties ar to, ka uzņēmumā strādājošie cilvēki zaudēs darbu. Krājaizdevu sabiedrības tomēr ir tuvāk cilvēkiem, tuvāk viņu dzīves izpratnei un vajadzībām – gatavāki palīdzēt risināt šīs problēmas. Un Lietuvā tieši tas arī notika, tāpēc Lietuvā daudzi cilvēki no laukiem neaizbrauca, jo bija kaut kāda cerība, ka viņiem reāli palīdzēs atrisināt attiecīgās problēmas.

Bez šaubām, ka krājaizdevu sabiedrības sāka radīt konkurenci komercbankām, jo, kad krīze sāka pamazām samazināties, bankas saprata, ka viena daļa lauku klientu pārgājuši uz krājaizdevu sabiedrības sistēmu, ko Lietuvā jau izveidoja kā banku, kur var saņemt tos pašus pakalpojumus kā bankā, ieskaitot kartes, internetbanku, starptautiskos maksājumus. Latvijā pagaidām krājaizdevu sabiedrības atver kontus bankās un caur bankām arī apkalpo savus biedrus.

Turpinājums sekos

Intervēja Liene Apine

“Banku industrija ir ļoti bezpersoniska un vērsta tikai un vienīgi uz peļņas gūšanu tās īpašniekiem.”

darbības stratēģija trim gadiem, kurā ir jāizklāsta, kā strādās, kā tiks nodrošināti ienākumi, kā tiks vadīti procesi, lai nauda netiktu vienkārši notrallināta.

CILVĒKIEM TIKAI JĀIEDROŠINĀS

DDD: Vai Latvijā ir kāds pozitīvs krājaizdevu sabiedrības piemērs?

Inesis Feiferis: Šobrīd Latvijā ir trīsdesmit viena krājaizdevu sabiedrība. Principi, pēc kuriem veido krājaizdevu sabiedrības, ir trīs.

Viens – teritoriālais princips. Šādās sabiedrībās apvienojas cilvēki, kuri dzīvo vienā teritorijā – apriņķī vai pagastā, kam tur ir īpašumi, vai arī viņi tur strādā.

Otrs – interešu kopība, piemēram, skolotāju vai jūrnieku krājaizdevu sabiedrība.

Trešais variants – krājaizdevu sabiedrība tiek izveidota liela uzņēmuma ietvaros, apvienojoties tā darbiniekiem. Kā piemēru varu minēt krājaizdevu sabiedrību “Dzelzceļnieks”, kas izveidojies uzņēmuma “Latvijas dzelzceļš” paspārnē. Krājaizdevu sa-

rību, jo tad ir diversifikācija – teritorijā ir dažādi uzņēmumi, dažādi cilvēki – ja kaut kur vienā sektorā neveicas, tad citā būs labāk. Saprotu, ka “Latvijas dzelzceļš” nevar bankrotēt, jo tad ir jābankrotē valstij, bet, ja valsts bankrotē, tad viss aiziet pa burbuli. Ļoti spēcīga interešu kopība ir jūrnieki, kuriem ir daudz naudas – viņi ir bagāti, un lietas labi attīstās.

Kopumā kopš pagājušā gadsimta deviņdesmitajiem gadiem, kad pēc neatkarības atjaunošanas sāka atkal veidoties krājaizdevu sabiedrības, kopumā savu darbību pārtraukušas četras piektdaļas no reģistrētajām sabiedrībām. Arī šobrīd dažas ir ļoti sarežģītā stāvoklī. Ietekme ir gan ekonomiskajai situācijai kopumā, gan arī cilvēciskajam faktoram – pat ziņošam cilvēkam gadās nepareizi novadīt finanšu aktīvus, bet, ja cilvēks ir negodīgs, tad tur neko nevar līdzēt.

Jebkurā gadījumā visveiksmīgāk darbojas teritoriālās krājaizdevu sabiedrības, jo tajās var piedalīties arī pašvaldības, kuras ir ieinteresētas uzlabot iedzīvotāju un strādājošo dzīves apstākļus.

Vai ziemas sals Tev atsaldējis jūtas?
Un sirdī zudis liesmojošais sārts?
Kamdēļ atstāji Dzimteni Tu savu?
To vietu, kur Tavš šūpolis bija kārts...

Un tagad aizklīdi pasaulē prom tālu,
Domāji, laimi atrast tur...
Bet varbūt būs tā sīka laime
Par Dzimteni nav labāk vairs nekur...

Man žēl, ka Dzimtene ir daudziem tukša skaņa
Tiem doma viena: jumts un pavards silts...
Ja sirdī pazudušas jūtas...
Tad viss ir zudis, apkārt viņi klimst...

Bet kamdēļ negribi šeit veidot dzīvi?
Vai tiešām aizmirsi par kuru asins liets?
Varbūt tu teiksi: Nosacīti esam brīvi,
“Daudz kakla kungu” – nav karp tālāk iet?

Jā, tiešām, Dzimtenē mums daudz kā pietrūkst
Vai tiešām laimi kaut kur rast?
Un laime īsta būs? To dažreiz grūti saprast
Bet mīļākais par visu taču dzimtais krasts?

Ivars Silazieds

INTEGRĀCIJA - alkīmiķu-šarlatānu eksperiments

Saruna ar vēstures zinātnu doktoru **Edvīnu Šnori**

Turpinājums no iepriekšējā numura

“SALIEDĒŠANĀS” SĀK ATGĀDINĀT FARSU

Edvīns Šnore: Vērojot notikumus Ukrainā, ļoti spilgti var redzēt, ka arī Latvijā tā saucamā integrācijas politika ir izgāzusies, un tagad sākusies tāda kā panika oficiālajās aprindās, jo acu priekšā ir piemērs, ar ko tas var beigties.

DDD: Tomēr par dekolonizāciju oficiālā līmenī vēl nerunā. Jūsprāt, kam būtu jānotiek, lai Solvita Āboltiņa, Laimdota Straujuma, Andris Bērziņš atzītu šo risinājumu? Varbūt viņi nemaz nav spējīgi uz šādu saprātīgu rīcību?

E.Š.: Grūti pateikt, nezinu. Viens ir skaidrs – integrācijas projekts ir izgāzies. Un tas ir likumsakarīgi, jo kolonistu īpatsvars attiecībā pret pamatnāciju te vienkārši ir pārāk liels. Alternatīva ir tikai dekolonizācija.

DDD: Publiskajā telpā tiek spriests, ko latvieši vēl varētu izdarīt, lai kolonisti mūs iemīļotu – kā viņiem vēl vairāk izpatikt un, vienkāršās tautas valodā runājot, kā zem viņiem ērtāk pagulties, tas ir, “saliedēties”.

E.Š.: Jā, dažbrīd tas jau sāk atgādināt farsu. Ir acīmredzams, ka šai integrācijai vairs netic arī paši tās propagandētāji.

DDD: Tomēr līdz šim mēs esam bijuši nepatīkami pārsteigti par cilvēku divkosību – aci pret aci daudzi atzīst, ka vēlētos kādu rītu pamosies latviskā Latvijā bez okupantiem un kolonistiem, taču publiski viņi runā par to, ka ir jāmeklē jauni “saliedēšanas” līdzekļi.

E.Š.: Es domāju, ka šī attieksme ir mainījusies, un arvien vairāk cilvēku arī publiski sāk runāt par dekolonizāciju. Kur var redzēt tautas noskaņojumu? Piemēram, internetā, aptaujās, televīzijā...

DDD: Varbūt arī 16. marta gājiens, kurā šogad piedalījās vairāki tūkstoši cilvēku, liecināja par tautas atmošanos? Patīkama vienotības sajūta virmoja gaisā.

E.Š.: Jā, noteikti. Turklāt, spītējot sliktiem laika apstākļiem un masveidīgajai histērijai pirms tam! Tāpēc es domāju, ka tautas noskaņojums mainās.

Visas runas par integrāciju ir kļuvušas pilnīgi absurdas, atrautas no realitātes – ikvienam taču ir redzams patiesais stāvoklis. Tāpēc tauta uzdod loģisku jautājumu: ko tad darīt, kuram tad ir taisnība? Nekas no tā, ko solīja integrācijas arhitekti 1990-tajos gados nav īstenojies. Daudzējādā ziņā stāvoklis ir nevis uzlabojies, bet pat pasliktinājies. Tagad mēs varam apilnu pārliecību apgalvot, ka tāda integrācija, kāda līdz šim mums bijusi, nav iespējama – pilnīgi viss ir izmēģināts, kas tur bijis paredzēts, bet tas neko nav devis. Tāpēc, manuprāt, Latvijas nacionālajās interesēs būtu veicināt daļas krievvalodīgo, kuriem te nepatīk, kas ir naidīgi noskaņoti un grauj valsti no iekšienes, aizbraukšanu.

Drošības policija ir atzinusi, ka šeit ir personas, kas grauj mūsu valsti, bet kāpēc tad neviens vēl nav...
DDD: ...deportēts?

E.Š.: Jā. Piemēram, Anglijā pirms pāris gadiem bija grautiņi, pēc tam vairāki grautiņu aktivisti tika izraidīti no valsts, un nekadu traģēdiju no tā neviens netaisīja, jo tas taču ir valsts interesēs. Bet Latvijā šobrīd ir kaut kāds nesaprotams uzskats, ka visi viņi – “mūsu krievi” – mums ir vajadzīgi. Arī Lindermans – bijām pat gatavi gādāt, lai viņš atbrauc no Krievijas, kur bija apcietināts, – mums viņš esot vajadzīgs... Bet kāpēc gan mums viņš būtu vajadzīgs? Lai grautu Latvijas valsti?

DDD: Un vēl ir interesanti – Krievijā jau vairākus gadus darbojas repatriācijas programma, Putins aicina savus tautiešus mājās. Varbūt tā ir nepilnīga un finansējums ir par mazu, bet reāli šāda programma eksistē. Latvijā iznākošās krievu avīzes diezgan bieži publicē informāciju par šo iespēju atgriezties Krievijā, tikmēr latviešu prese pilnībā klusē. Ja jau sabiedriskajā televīzijā ir LTV7 – kanāls, kas ziņas un dažādus raidījumus raida krievu valodā, tad kāpēc gan tur netiek runāts tieši par šo Putina programmu? Tas jau būtu labs aizsākums deokupācijai un dekolonizācijai, ja valsts finansētā masu medijā tiktu stāstīts par krievvalodīgo iespējām pārcēlot uz Krieviju.

E.Š.: Domāju, ka pilnīgi noteikti šo repatriācijas programmu Latvijas valstij vajadzētu atbalstīt. Man nav skaidrs, kāpēc tas netiek darīts.
DDD: Mēs pat varētu piemaksāt, lai viņi aizbrauc. Tagad lieli finanšu līdzekļi tiek tērēti okupantu un kolonistu pensijās, labāk taču lai viņi brauc prom un paņem līdzīgu vēl savus bērnus un mazbērnus!

DZĪVE PIERĀDA DEKOLONIZĀCIJAS NEATLIEKAMĪBU

DDD: Ko jūs atbildētu tiem, kas stāsta, ka dekolonizācija nav iespējama?

Edvīns Šnore: Ja dekolonizācija nav iespējama, kas tad ir iespējams? Integrācija? Uz kādu starptautisko pieredzi un pētījumiem balstās Latvijas integrācijas politika? Kurā kolonizētā un okupētā valstī šāda politika būtu vainagojusies ar panākumiem?

DDD: Latvijā notiek pirmais eksperiments pasaules vēsturē?

E.Š.: Tieši tā. Jājautā, vai Latvijas valsts ir veikusi pētījumus, kuros būtu redzams, ka šāda integrācija jebkad jebkur būtu izdevusies? Nekas nav dzirdēts par šādu izpēti. Tādā gadījumā, ar ko gan tiek pamatota šī naudas tērēšana pasākumiem, kas pēc savas efektivitātes atgādina viduslaiku alkīmijas eksperimentus, kad no vara centās iegūt zeltu. Bez rezultātiem, protams.

DDD: Vēsturiskā pieredze, manuprāt, ir diezgan bēdīga.

E.Š.: Tādas valstis, kas ir bijušas okupētas un kolonizētas jau nav retums. Kāda ir šo valstu pieredze? Tā vispirms tika rūpīgi jāizpēta, pirms tika nolemts Latvijā realizēt tā saucamo integrāciju dekolonizācijas vietā.

DDD: Prūši aizgāja bojā tad, kad viņu etniskajā te-

ritoriņā iecēloja vācu kolonisti. Manuprāt, arī Latvijā notiekošais, tā saucamais integrācijas process, ir vērsti uz latviešu, nevis krievu asimilāciju.

E.Š.: Nepārzinu prūšu vēsturi detaļās, bet ir skaidrs, ka viņi asimilējās vāciešos un izzuda.

Risinot PSRS kolonizācijas sekas, Latvijas valsts ir izvēlējusies politiku, kas nav pamatota nedz ar vēsturisku pieredzi, nedz ar starptautiskajām konvencijām. Tā vietā tiek realizēts kaut kāds reālpolitiskās konjunktūras diktētais kompromiss, kam ar starptautiskajām tiesībām un likumību ir visai mazs sakars. Rezultāts ir atbilstošs. Manuprāt, ir laiks beidzot ieskatīties kaut vai Latvijas Saeimas pieņemtajos dokumentos un sākt pildīt Deklarāciju par Latvijas okupāciju!

DDD: Un vēl ir interesanti – Krievijā jau vairākus gadus darbojas repatriācijas programma, Putins aicina savus tautiešus mājās. Varbūt tā ir nepilnīga un finansējums ir par mazu, bet reāli šāda programma eksistē. Latvijā iznākošās krievu avīzes diezgan bieži publicē informāciju par šo iespēju atgriezties Krievijā, tikmēr latviešu prese pilnībā klusē. Ja jau sabiedriskajā televīzijā ir LTV7 – kanāls, kas ziņas un dažādus raidījumus raida krievu valodā, tad kāpēc gan tur netiek runāts tieši par šo Putina programmu? Tas jau būtu labs aizsākums deokupācijai un dekolonizācijai, ja valsts finansētā masu medijā tiktu stāstīts par krievvalodīgo iespējām pārcēlot uz Krieviju.

E.Š.: Viens – ja to dara sabiedriskā organizācija, bet otrs – ja šādu informāciju nosūta valsts.
DDD: Tomēr arī “Nepilsoņu kongress” ir tikai un vienīgi sabiedriskā organizācija.

E.Š.: Jā, ir, bet ANO ir valsts – Krievija, kas aktīvi aizstāv šīs sabiedriskās organizācijas pozīciju. Vai LNF pozīciju aizstāvēja Latvijas valsts? Baidos, ka ne. Tas tikai pierāda, cik svarīgi valstij ir šos jautājumus izskaidrot starptautiskā līmenī. Tas ir valsts ziņā. Pretējā gadījumā nekas būtisks patiešām nevar mainīties.

Absurdi, bet dažkārt pat ārzemnieki, cienjamas

Latvijas premjerministrs, Valsts prezidents, ārlietu ministrs, ir liels svars, jo tas izskan starptautiski. Un, ja par šīm problēmām mūsu valsts nerunā, tad mums nav nekādu cerību, ka kāds mūs sapratis ārzemēs un palīdzēs.

E.Š.: Piemēram, tagad mēs redzam ANO pamācības Latvijas valstij garantēt nepilsoņu “pilsoniskās un politiskās tiesības” un viņu valodas lietošanu. “Veski segodņa” lielās, ka šis daļēji esot tā sauktā “Nepilsoņu kongresa” juristu nopelns. Lūk, uz ANO Cilvēktiesību komiteju viņi esot aizsūtījuši materiālus par to, ka šeit tiek diskriminēti nepilsoņi. Ko tas nozīmē? Tas nozīmē tikai to, ka ir jāprasa atbildība no Latvijas valsts pārstāvjiem – vai viņi ANO Cilvēktiesību komitejai ir nosūtījuši arī mūsu valsts pozīciju, vai ir skaidrojuši, ka nepilsoņu izcelsme šeit, Latvijā, ir nelikumīga? To nevajag kautrēties darīt.

DDD: Gan jau ANO Cilvēktiesību komitejā to ļoti labi zina. Bet, tā kā valdība neskaidroja, nav iemesla reaģēt. Latvijas Nacionālā fronte arī ir sūtījusi ANO informāciju par neovērstajām okupācijas un kolonizācijas sekām, par nacionālās drošības apdraudējumu, par latviešu jauniešu diskrimināciju darba tirgū krievu valodas nezināšanas dēļ. Taču ANO pamācības Latvijas valstij nesekoja.

E.Š.: Viens – ja to dara sabiedriskā organizācija, bet otrs – ja šādu informāciju nosūta valsts.

DDD: Tomēr arī “Nepilsoņu kongress” ir tikai un vienīgi sabiedriskā organizācija.

E.Š.: Jā, ir, bet ANO ir valsts – Krievija, kas aktīvi aizstāv šīs sabiedriskās organizācijas pozīciju. Vai LNF pozīciju aizstāvēja Latvijas valsts? Baidos, ka ne. Tas tikai pierāda, cik svarīgi valstij ir šos jautājumus izskaidrot starptautiskā līmenī. Tas ir valsts ziņā. Pretējā gadījumā nekas būtisks patiešām nevar mainīties.

Absurdi, bet dažkārt pat ārzemnieki, cienjamas

“Ir jāsaprot, kādas ir mūsu pašu nacionālās intereses, un, tās ievērojot, vajadzētu rīkoties, būvēt un attīstīt savu valsti.”

ja spiedienu uz Latviju un Igauniju, lai tās ignorētu okupēto valstu fundamentālās un starptautiskās tiesības, kas paredz nepiedāvāt pilsonību okupācijas varas šeit atvestajiem cilvēkiem”. Tātad viņš atzīst šīs tiesības, atzīst, ka bija spiediens, un runā par šiem jautājumiem.

DDD: Bet Latvijas valdība klusē.

E.Š.: Jā, Latvijas valdība par to nerunā. Pavisam nesen “Veski” mājas lapā izlasīju, ka slavenais krievu žurnālists Vladimirs Pozners te ir ieradies un uzstājis krievu publikai, skaidrojot, ka krievvalodīgie šeit neesot pamatiedzīvotāji – korennoje naseļņije. Ja ar šādām atklāsmēm būtu nācis kāds Latvijas pilsonis, tad, pieņemtu, sekotu kāds skaļš un patētisks valdības paziņojums par sabiedrības šķelšanu utt...

Starp citu, kad Gorbačovs 1991. janvārī mēģināja pārliecināt Rietumus (Luksemburgas ārlietu ministru Žaku Posu) neatbalstīt Baltiju, viņš arī līdzīgi kā Pozners nosauca Latvijas krievvalodīgos par nekorennoje naseļņije, turklāt uzsvēra, ka viņi esot pret Latvijas atdalīšanos no PSRS.

DDD: Kā panākt, lai mūsu valdība beidzot runā patiesību?

E.Š.: Es domāju, ka reālā dzīve uz to jau sāk piespiest. Kaut vai šajā gadījumā – starptautiskā stāvokļa izmaiņas.

DDD: Reālā nacionālās drošības apdraudējuma apzināšanās?

E.Š.: Jā, tieši tā.

Turpmāk vēl...

*Intervēja
Līga Muzikante*

“Ļoti būtisks faktors, kas pierāda dekolonizācijas nepieciešamību, ir tas, ka Latvijā krievvalodīgie kolonisti veido pašpietiekamu kopienu.”

E.Š.: Jau minēju, ka dekolonizācija būtu stimulojama. Problēma ir tā, ka Latvijas valsts savas intereses nespēj noformulēt. Protams, deklarācijās tās ir formulētas, taču nekas netiek realizēts.

DDD: Acīmredzot šis ir jautājums par retoriku?

E.Š.: Jā, bet tas ir būtiski! Mēs tagad esam Eiropas Savienībā – būsim prezidējošā valsts. Visam, ko saka

starptautiskas autoritātes, novērtē Latvijas nepilsoņu jeb kolonistu problēmu daudz pareizāk, nekā Latvija to jebkad būtu uzdrošinājusies. Piemēram, bijušais ASV valsts sekretāra padomnieks un CIP analītiķis Pols Goubls laikrakstā “The Economist” pirms pāris gadiem pauda viedokli par Latvijas integrācijas jautājumiem, uzsverot, “ka Krievija un Rietumi izdarī-

VALTERA RUDZIŠA AICINĀJUMS UZ PIKETU PAR VALSTS DROŠĪBU!

8. maijā plkst. 8.30 pie Saeimas ēkas un **9. maijā plkst. 11.00** pie Okupācijas muzeja (pretim Rīgas domes ēkai) Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks Valters Rudzītis rīko piketus, lai atgādinātu par apdraudēto valsts drošību.

Piketu moto: **“Latvijas problēma nav nabadzība. Latvijas problēma ir nelikvidētās okupācijas sekas!”**

LATVIJAS VALSTS JĒGA IR LATVIEŠU TAUTAS SAGLABĀŠANĀS!

Saruna ar Liepājas nacionālistu **Viktoru Birzi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

POLITISKAIS CIRKS VARAS ARĒNĀ

DDD: *Kādēļ, tavuprāt, politiķi no dažādām partijām ik pa laikam, tēlaini izsakoties, izceļ gaismā kādu svarīgu nacionālās politikas jautājumu, ja nevēlas šīs problēmas risināt pēc būtības? Kā vērtēt, piemēram, "Vienotības" satraukuma pilnās runas par valodas referendumu, krievu skolu pāriešanu uz latviešu valodu?*

Viktors Birze: Tas gluži vienkārši ir visistākais cirks. Politiskās tehnoloģijas. Tādus jautājumus, par kuriem ļaunā popularitātes dēļ var atrast ļoti daudz,

rai ir premjers. Demagoģija! Man šķiet, ka viņi visi pār vienu kārti metami, katrs meklē savu jājamzirdziņu, par ko ļaut, uz kā izrādīties un reizē sariebt koalīcijas partneriem. Kā indīgi skorpioni vienā burkā. Neteikšu, ka man viņu ir žēl, bet valsts gan no šī politikānisma un parazitisma cieš.

Tagad ļoti aktualizēts jautājums par tā sauktajām legālajām narkotikām. Bet šīs indes taču atklāti tiek tirgotas jau vairākus gadus! Par sekām, kādas tās rada, arī runā jau gadiem, tomēr vēl joprojām šie naves tirgoņi legāli darbojas! Ko visus šos gadus darīja Saeimas parazīti, ko darīja ministri? Vairāku gadu garumā nevarēja apturēt mūsu jaunatnes fizisku noindēšanu? Ja tagad,

cirka numurus ar nacionāliem jautājumiem veic, tad taču viņi jūt, ka latviešiem tas ir vajadzīgs, ka latvieši tomēr ir izslāpuši pēc nacionālām lietām?

V.B.: Par valodas referendumu... Ar vienu roku politiķi paši aizdedzina mežu, bet ar šļūteni otrā rokā mēģina to apdzēst. Kas ir tie, kas pieņēma Pilsonības likumu esošajā redakcijā? Kas ir tie, kas publiski muld par naturalizāciju, integrāciju, gandrīz aizmātiem velk no Tambovas un Tjumeņas iebraukušos uz Naturalizācijas pārvaldi pēc pilsonības? Kas pasūta jūsmīgos avīzrakstus par lielo "progresu" naturalizācijas jomā un ar sarkanām tulpēm sveic gandrīz katru okupantu, kurš dabūjis pilsoņa pasi? Lūdzu, sekas šai absurdaī politikai varēja redzēt bēdīgi slavenajā valodas referendumā, tās var redzēt faktā, ka Ušakovs valda Rīgā, faktā, ka "Saskaņas centrs" kontrolē trešdaļu Saeimas. Nedod, Dievs, ka sanāks pieredzēt vēl referendumu par Latvijas pievienošanu Krievijai!

ATLIEK TIKAI CERĒT?

Viktors Birze: Okupantiem ir okupantu mentalitāte, lielā daļā krievu runā asins balss, okupanti ir mūsu ienaidnieki ar savām interesēm. Ja okupantu naidu pret okupēto tautu vēl var saprast, tad es nekad nesapratīšu un

neattaisnošu latviskas izcelsmes politiķus, kuru darbība ir vēsta uz to, lai šo svešo naidīgo elementu stiprinātu, kaut vai ar pilsonības piešķiršanu.

DDD: *Pēc tam ar putām uz lūpām aicina latviešus balsot, jo citādi būs beigas nacionālai valstij.*

V.B.: Jā, tieši tā viņi dara.

DDD: *Kā tev šķiet, vai jaunā kārtība, ka pilsonībā uzņemtie, mūzikai skanot un ar asarām acīs, Saeimas Sarkanajā zālē svinīgi sola uzticību Latvijai, kaut ko mainīs?*

V.B.: Neko tas nemainīs. Turklāt nu jau gandrīz visi ir naturalizēti. Palikuši pārsvarā vecie, kurus pilsonība vairs īsti neinteresē. Launums šajos gados ir nodarīts liels. Tie ir vairāki simti tūkstoši, kas pilsonību jau ieguvuši, viņu pēcnācēji, kas to iegūst automātiski. Par to, ka būtu jāaptur naturalizācija, jāveic tās rezultātu pārskatīšana jeb plaša lustrācija, jau izteicos. Ja nav politiskās gribas, tad vienīgais, kas atliek, ir cerēt, ka demogrāfiskie procesi un laiks strādās latviešu labā. Cerēt, ka lielpilsētu guļamrajonu degradētā krievvalodīgās jaunatnes daļa vairāk lietos alkoholu un narkotikas, mazāk radīs pēcnācējus, vairāk izceļos no valsts.

DDD: *Tavuprāt, vai pie varas esošie ir vienkārši stulbi vai apzināti nodevēji? Īsti gudri jau viņi nav, ja ar vienu roku posta, ar otru cenšas to labot...*

V.B.: Es teiktu tā – liela viņu daļa ir vienkārši politiķi. Šī vārda sliktākajā nozīmē. Manuprāt, viņus nenodarbina šādi jautājumi, un tas ir vissliktākais šīn gadījumā, ko var pateikt. Viņi domā par savu karjeru, naudu, par iespēju shēmot, zagāt utt. Visticamāk, ka viņi pat nedomā kaut kādās idejiskās kategorijās, kas notiek valstī. Tā viņiem ir ļoti liela abstrakcija.

Domāju, ar paaudžu maiņu, arī politikajā vidē, pretēji daudz cerībām, būs tikai sliktāk. Kādēļ? Tā paaudze, kas pieredzēja neatkarīgo Latviju, tās bojāeju, savām acīm redzēja, kā šeit uzradās okupanti un tiem sekojošie civilokupanti, vispār ir nacionāli domājoša (ar reti izņēmumiem), bet diemžēl aizejoša. Vidējā paaudze – daudzi, protams, taisīja karjeru okupācijas apstākļos, bet tomēr paši arī saskārās ar rusifikācijas ne-jēdzībām, daudziem vecāki represēti, šo paaudzi skāra arī Atmodas ideāli. To pārstāv visādi cilvēki. Jaunākajai paaudzei šāda pieredze iztrūkst. Viņiem vairs nav cieša sasaiste ar tiem, kas savām acīm pieredzēja okupāciju un uz savas ādas izjuta visas pārestības, kas redzēja, kā deportēto lat-

viešu vēl siltajās gultās iekārtojās no Krievijas iekliedzētie maišelnieki. Šī paaudze, kas dzimusi jau pēc 1991. gada, daudz ko nezina. Es pat esmu novērojis, ka viņiem nav skaidrs, kas ir okupanti, nav skaidrs, ka okupanti te ir svešķermeņi. Viņiem tie ir vienkārši krieviski runājoši latvieši...

POLITIĶU GALVĀS – APRĒĶINS

DDD: *Ja politiķu rīcībā ir tādas sekas, tad viņi ir ļoti tuvdzīgi. Biznesu taču parasti veido ar skatu nākotnē. Ja viņi tagad iedod pilsonību tādiem, kas pēc tam atnāk nobalsot par "ušakoviešiem", tad jau viņu vietas arī ieņems "ušakovieši" un paši varēs iet slaucīt ielas.*

V.B.: Par vidējo paaudzi var diskutēt. Tuvdzība vai aprēķins. Par jaunāko var teikt – nezinašana. Kādēļ es piesaucu aprēķinu? Mēģināšu paskaidrot.

Varbūt kādam ir ilūzijas, ka Latvija ir neatkarīga valsts, man šādu ilūziju nav. Politisko dienaskārtību, vērtību skalu mums diktē Brisele un Vašingtona. Ir labi zināms, ka tur vārdi "nacionālisms" un "nacionālists" ir lamuvārdi. Viņiem ir citas vērtības: "fundamentālas cilvēktiesības", "politkorektums", "tolerance", "pilsoniska sabiedrība", "multikulturālisms". Pēc šīm formulām viņi paši dzīvo un posta savas valstis un šo pašiznīcināšanās politiku cenšas uzspiest arī mums. Cik mums te nav braukuši visādi Briseles komisāri, ar visādām pamācībām, kādiem jābūt valodas, pilsonības, imigrācijas un citiem likumiem! Tas viss tiek iedēstīts mūsu politiķu galvās. Kas viņiem par to tiek? Briseles vareno labvēlība, protams.

Bet, ņemot vērā, ka Brisele, nevis Rīga, ir gal-

venais varas centrs, tad sakari un protekcija tur ir galvenais karjeras garants. Kura gan no mūsu pārkaņamajām politiķaņu dvēselītēm nesapņo karjeru noslēgt Briselē? Tas taču tikpat prestiži kā Breņņeva valdīšanas laikā nokļūt politbirojā, Maskavā! Bet aizstāvēt savas tautas intereses nozīmē sevi ierakstīt "sliktajos", nacionālistos, un būt nacionālistam šodien ir "sliktais tonis", tas pat ir bīstami.

DDD: *Viņiem droši vien maksā par to, ko viņi šobrīd runā, un kaut kādā mērā varbūt tiešām ir tik apstulbināti, ka paši tic tam, ko runā.*

V.B.: Jā. To pašu var teikt arī par Satversmes preambulu. Es nebūt par to neesmu sajūsmā. Tiek pavērtas plašas iespējas manipulēt ar jēdzienu "latvietis". Uzmācīgi tiek kultivēta murgaina ideja, ka latvieši ir visi Latvijas pilsoņi. Uzšildīta senā Vairas Viķes-Freibergas prātula, ka latvietis esot jebkurš pilsonis, kurš prot latviski, neatkarīgi no etniskās piederības – krievs, žīds, ķīniešs... Tad jau sanāk, ka latvieši ir gan Pliners, gan Korens, gan tā pilsoņu varza, kas balsoja par krievu valodu kā otro valsts valodu. Labi, viņi ir pilsoņi, par nelaimi, bet atdot viņiem vēl mūsu tautību... Kas tad beigās paliks mums, latviešiem?

Kā mums sevi dēvēt? Par aborigēnu izcelsmes latviešiem, iezemiešiem? Ir skaidri jādefinē: latvietis ir tiešais baltu/līvu pēctecis, kuru saknes šajā zemē ir mērāmas gadsimtos, arī valoda un pašidentifikācija! Tautība ir viena valoda, kultūra, kopīga vēsturiskā pieredze, asinis un piederības apziņa. Un Latvijas valsts jēga ir LATVIEŠU tautas saglabāšanās, pastāvēšana un izaugsme! Bez šā uzdevuma pildīšanas valsts pastāvēšana ir bezjēdzīga.

Intervēja Liene Apine

"Varbūt kādam ir ilūzijas, ka Latvija ir neatkarīga valsts, man šādu ilūziju nav.

Politisko dienaskārtību, vērtību skalu mums diktē Brisele un Vašingtona."

un ar to nodarbojas ne tikai "Vienotība", bet pilnīgi visas Saeimā pārstāvētās partijas. Ļoti ciniska ir arī "Nacionālā apvienība", kas regulāri "bauro", cik slikti ir valdošā vara. Piekritu, bet ko jūs ļaujiet, ja paši esat šajā valdībā, turklāt pietiekami labi pārstāvēti, tātad līdzatbildīgi par visu notiekošo! Viņi, lūk, neesot varas partija – tāda esot tikai "Vienotība", ku-

tikai tagad, kāds no parlamentārajiem liekēžiem sāk birdināt krokodila asaras, tad es to uzskatu par nekrietnu liekulību. Jums bija doti gadi, neviens nekustināja ne ausu!

Domāju, ka šobrīd parlamentā nav cilvēku, kam reāli interesētu valsts un tautas liktenis. Tikai cirks, lai tiktu ievēlēti kārtējā saaukumā.

DDD: *Bet, ja viņi šādu*

Bailes un VDK

Turpinājums no 3. lpp.

Bija arī politiskie farsī, kas skāra nacionālās vērtības, piemēram, okupantu "lupatas" nomaiņu pret Latvijas karogu. Rīgā augstajā radio tornī nakts aizsegā to paveica Bruno Javoiss, bet uz Limbažu kompartijas ēkas – Ojārs Vītiņš un Jānis Paucītis. Protams, šie nav vienīgie, kas šādi pauda savu patriotismu un Latvijas mīlestību. Taču diemžēl šos datus neapkopo.

Manam politikājam farsam iemesls bija skaidrā valodā uzrakstītais: izvest okupācijas karaspēku, brīvas vēlēšanas, atbrīvot politieslodzītos, izbeigt latviešu valodas un tautas diskrimināciju, anulēt Rībentropa-Molotova pakta slepeno nolīgumu un citas prasības. Vai vēl joprojām no šīm prasībām ir bail?

1983. gadam veltītajā izstādē tika pieminēti arī Ints Čālītis, Jānis Barkāns, Lidija Doronina-Lasmane, Ģederts Melngailis. Kaut arī piemin, tomēr Melngailis vēl joprojām nevar saņemt rehabilitāciju par to, ka viņu, veselu cilvē-

ku, VDK ielika trakomājā! Līdzīgs gadījums ir arī ar Albertu Sirmuli no Jelgavas, kurš tāpat, vesels būdams, tika iespundēts trakomājā. Atceros viņa protestu pirms kādiem 15 gadiem par šo pazemojošo netaisnību – nereabilitēšanu. Alberts cenšas par to pastāstīt sabiedrībai, zvanot uz tā saucamo "Brīvo mikrofonu", kur saimnieko "cenzors" Tomsons – viņš liedz VDK represijās cietušajam izteikties un šo zvaniņu uz bloķē. Vai tāda ir vārda brīvība un demokrātija?

Es pieskaros tikai nedaudziem farsiem un patriotiem. Visu šo politisko farsu veicēja bija VDK, ko tagad daudzi kangari, kas ir pie varas, vēlas sargāt. Šķiet, vislielākā VDK glābēja un sargātāja bija prezidente VV-F – kad Saeima trīs reizes izsludināja atmaskot čekas maissus, VV-F to bloķēja. Varu saprast viņas bailes, ja maiss tiks atvērti... "Rīgas laikā" sarunā ar Gintu Grūbi dramaturgs un gleznotājs no Kalifornijas Straprāna kungs teica, ka prezidentē esot bijusi

čekas pakalpiņš Nr.1.

Ciņu pret nacionālajiem un citiem disidentiem veica VDK ideoloģijas 5. daļa, ko vadīja visiem zināmais miljonārs Guntis Indriķsons. Iznāk kuriozi ir tas, ka valstī, ko ar dzīvniecisku naidu ir nīdīs, par to nesaņem nekādu sodu, bet tieši pretēji – tiek vēl miljonāru statuss. Tikpat kuriozi ir tas, ka hokeja spēlēs "Gazprom" ložās apkampjas pieminētais VDK 5. nodaļas priekšnieks, ārējās izlūkošanas VDK virsnieks miljonārs Savickis, bijušais premjers zem segvārda "Romaška" no Austrijas, mūsu prezidenti Bērziņš, bijušais Rumpītis, kā arī bijušais premjers – Abrenes nodevējs. Tauta visu to redz!

Šis raksts tapa 25. martā – latvju tautas Genocīda dienā. Tāpēc ar noliektām galvām pieminēsim cietušo latvju tautu un prasīsim atmasketot visus VDK neliešus, kas veica šo holokaustu mūsu tautai! Tos, kurus arvien slēpj un sargā pie varas esošie kangari. Arī latvju tautai reiz ir jāpieņāk taisnības stunda!

LATVIJAI IR “NOVILKTAS PARALĒLES” AR UKRAINU

K. Viterungs

Lietošu slavenu diplomātu valodā izplatīto “novilksim paralēles”. Tad, lūk, es arī gribu novilkt kādu paralēli. Paskatīsimies vispirms uz Ukrainu. Tā ir okupēta un ar spēku iekļauta asiņu impērijā PSRS. Mērķis bija viens – iznīcināt Ukrainu kā nacionālu valsti. Pierādījumi te nav vajadzīgi. Tas tikai ir viens no pierādījumiem – *golodomors* 1932.–1933. gadā. Tas prasīja miljoniem nevaicīgi cilvēku dzīvību – viņi mira bada nāvē! Jā, tur esot piedalījušies arī latviešu strēlnieki ar *trjohlineikām*.

10 miljonus ukraiņu nomērdēja bada nāvē, bet palika pāri vēl daudz. Neizdevās pavisam ukraiņus nomērdēt, tāpēc sāka Ukrainu kolonizēt sarkanie pasaules asinskārie čekistu bendes. Ukrainā tika iesūtīti miljoniem agresīvu krievu bandidu, lai veidotu “tautu draudzību”. Visa Austrumukraina ir pārkrievojta, to ir paveikuši ukraiņu kolaboracionisti un nodevēji.

Tāpat kā Latvijā!

Kremlis jūt, ka Ukraina var izslidēt no sarkanās

impērijas. Tāpēc ir tikusi veidota nodevēju un kolaboracionistu (Janukoviča vadībā) nodevēju un Kremļa *pakaļlaižu* valsts pārvalde. Pārkrievojto ukraiņu kolaboracionisti Ukrainas austrumos ir ļoti daudz, bet vairāk ir iesūtīto krievu okupantu. Krievu okupanti un ukraiņu nodevēji ievēlēja nodevēju Janukoviču. Un to ir vairākums. Tas ir ukraiņu genocīda sākumposms, kas arī turpinās līdz Maidanai Kijevā.

Ukraiņi nav latvieši, un viņi ir daudz vairāk. Viņi uzstājas vienoti, dodas uz Kijevu ar “Molotova kokteiļiem”, lai padzītu kolaboracionista, noziedznieka valsts pārvaldi. Čīna ir smaga un grūta. Pret tik vienotu tautu kā ukraiņi nenoturējās Kremļa ieceltais Janukovičs. Taču ukraiņiem tagad ir jānoraida – kā Eiropas Savienība, tā arī Krievija un Obama. Viņiem ir jāveido sava neatkarīga Ukrainas valsts kā piemēram, Šveice!

Paralēles ar Latviju. Kolaboracionisti noteica, ka ir jānaturalizē vairāk oku-

pantu, lai ieņemtu Rīgu (kas jau ir izdarīts), un tad jau naturalizētie okupanti ieņems Latviju parlamentārā ceļā.

Tiek uzskatīts, ka Latvijā Maidanas nebūs, jo *sazombētajai* un pārkrie-

uz Barikādēm) Rīgā, jāieņem Saeimas nams ar prasību prezidentam: nekavējoties atlaist noziedznieku (nelegīmitīvu) Saeimu un izsludināt pirmstermiņa vēlēšanas saskaņā ar Latvijas brīvvalsts Vēlēšanu

“Ir jāgatavo Latvijas Maidanai bez vardarbības un grautiņiem – mums ir jāpieprasa Latvijas Brīvība.”

votajai latvju tautai Ukrainas variants nebūšot pa spēkam – pārāk daudz kolaboracionistu. Es domāju, ka Latvijā būtu jāatkārtojas ukraiņu Maidanas variants – uzskatu, ka ir jāpadzen nodevēju kliķe Saeimā un valdībā, jāatjauno 1918. gada 18. novembra Latvija, 1922. gada Latvijas Satversme un jādeokupē Latvija, viss atbilstoši starptautiskajiem, juridiskiem dokumentiem.

Ja Pilsoņu Kongress to nespēja, manuprāt, būtu jāgatavo Latvijas Maidanas variants. Taisnīgajiem, nesazombētajiem latviešu tūkstošiem ir jāsauc (kā

likumu! Galvenais, naturalizētie okupanti ir jāizsludina ārpus likuma bez vēlēšanu tiesībām!

Šādas prasības ir jāpieprasa pildīt prezidentam, Saeimai un valdībai. Tādā ir jābūt Latvijas Maidanas variantam. Pārāk smagi kolaboracionisti ir nodevuši Latviju. Ir jāgatavo Latvijas Maidanai bez vardarbības un grautiņiem – mums ir jāpieprasa Latvijas Brīvība. Tādas, lūk, paralēles ar Ukrainu.

Latviju var glābt vienīgi Atmoda vai Maidanas Ukrainas variants.

Dievs Jums palīdzēs!
Uzvāra būs mūsu!

Putins – Hitlera skolnieks? Jeb: ķeriet zagli!...

Gunārs Terinks

Mūsu valdības “gudrās galvas” pakļaujas svešvārdiem, ko izmanto pasaules politikā, un nesaprot, par ko paši runā. No Krievijas (Putina) viedokļa krievi visur pasaulē (kur vien Krievijas imperiālistam ir kāda teritoriāla vai zemes bagātību interese) ir minoritāte, kuru vietējie cittautieši (aborigēni) apspiežot...

Nez, kas tad tos tā saucamos Krievijas tautiešus Ukrainā tik ļoti “apbižo”, ja viņu dzīvības jāaizsargā? Vai tad Ukrainā pret krieviem vērsas līdzīgi, kā tā saucamajā Ježovščinas laikā pret visiem cittautiešiem vērsās Krievijā? Bet to, ka pašā milzīgajā krievu impērijā vēl ir simtiem (neiznīcinātu) mazākumtautību, kuras gan diemžēl vēstures gaitā, jau sākot ar cara Pētera Pirmā laikiem, ir pārvērstas par

Starp citu, Amerika esot Latvijas (un visas Baltijas) draugs. Bet:

a) kādēļ tā palīdzēja PSRS karā pret Vāciju, ja zināja, kā PSRS bija izrikojusies ar Latviju?

b) kādēļ tad pēc kara nacentās Latvijai palīdzēt atbrīvoties no atkārtotas okupācijas? c) kādēļ tad uzdāvināja PSRS Kēnigsbergas apgabalu?

d) kādēļ tad vilcinājās ar Latvijas neatkarības atzīšanu?

Vai ASV sargās un nosargās visas Baltijas neaizskaramību un brīvību, nevēlēdamās stāties atklātā pretdarbībā Krievijas iecerētajai (labi redzamajai) svešu teritoriju sagrābšanai?

ASV savu glēvulīgo bezspēcību jau ir parādījušas, noņemot atombumbas uz Japānas pilsētām (nevis uz kara objektiem) Hiro-

“Putina politika un rīcība gan ir nepārprotami fašistiska – sagrābt svešas teritorijas, aizbildinoties ar tautiešu “glābšanu” – tieši tāpat, kā savulaik to darīja Hitleri.”

t.s. krievvalodīgajiem, to izliekas nesaprotam pat t.s. Eiropas cilvēktiesību speciālisti.

Un mūsu valdības “gudrās galvas” patiešām nesaprot, ka mazākumtautība ir tauta, kura dzīvo savā etniskajā teritorijā un kurai nav savas (nacionālas) valsts. Ja šo faktu saprot, tad acīmredzams, ka krievi nekur pasaulē nevar būt mazākumtautība, jo krieviem savā (nacionālajā) teritorijā ir sava (nacionāla) valsts. Tikai viens “mazs” misēklis: krievi, būdami savā (nacionālajā) valstī pamatnācija, neatzīst, ka pārējās nācijas Krievijā ir mazākumtautības, kurām diemžēl arī pašām savas tautas neatkarības tiekme nav izveidojusies vai ir zudusi.

Vai tad krievi kādā lielvalstī kļūst par krievu “minoritātes” apspiešanu?! Taču – nē! Lielkrievi savu imperiālistu būve tikai uz mazo tautu rēķina, ar kurām viņi viegli tiek galā. Bet nu lielkrievu imperiālisti, Putina personā, ir iekodies pārāk lielā kumosā – brāļu tautas zemē Ukrainā. Viņa (Putina) “loģika” ir vienkārša: ja tur dzīvo krievi, tad tā ir krievu zeme. Kaut gan patiesais mērķis ir iegūt Ukrainas zemes bagātības. Turklāt Krīmas, ko Krievija anektē, tāpat kā 1940. gada Latviju, ir tatāru zeme. Krievijas imperiālistu mērķis Baltijas virzienā ir jūras ostas un savienošanās ar “Mazo Krieviju” – t.s. Kaļiņingradas apgabalu.

simu un Nagasaki, par ko vēl šodien ASV nav tiesātas.

Ja izceltos militāra sadursme Baltijas telpā, tad tos pāris NATO un ASV iznīcinātājus krievu raķetes notriektu jau pirmajās minūtēs.

Un Latvijā nekad nekāda fašisma nav bijis! Latviešu leģionu komandēja pašlatvieši un lietvedība notika latviešu valodā – to apliecina Leģiona dokumentācija, kas glabājas LVV arhīvā.

Vērmahts Latviešu leģionu atbalstīja materiāli – ieroči, apģērbs, pārtika – tieši tāpat kā ASV atbalstīja Sarkanarmiju – ieroči, apģērbs, pārtika.

Putina politika un rīcība gan ir nepārprotami fašistiska – sagrābt svešas teritorijas, aizbildinoties ar tautiešu “glābšanu” – tieši tāpat, kā savulaik to darīja Hitleri.

Te *velkama paralēle* ar kabatzagli, kurš ir nozadzis naudasmaku, skrien un sauc: ķeriet zagli!

Baidos, ka lielkrievu imperiālistus apturēt nebūs ne dūšas, ne spēka nevienai citai varai pasaulē – varbūt vienīgi pašam Visuvarenajam – uz ko arī palieku cerībā.

Piebīdīšu, ka Zviedrijas karalim jau nu gan Latvijā nebūtu jāradās, bet ir jāizjūt latviešu tautas priekšā vismaz kauns pa visu ģimi pēc tā, ko Zviedrija nodarīja latviešu tautai 1945. gadā, izdodama latviešu leģionārus Krievijai (PSRS) nogalināšanai.

PAR KALENDĀRU, KARTI UN SVĒTO KARU

Turpinājums no 2. lpp.

Krievi, iedami cauri Eiropai, izlaupīja vairāk nekā miljonu mājsaimniecību. Visu, ko varēja sagrābt, stiepa uz Krieviju, kur salaupītais pazuda kā caurā mucā.

Otrais pasaules karš bija īpaši nežēlīgs izvarošanas karš. Simtiem tūkstošu jaunu sieviešu un meiteņu tika izvarotas vai piesaistītas par seksa kalponēm “atbrīvotājiem”. Visšausmīgākā bija izvarošana barā, no kuras nomira lielākā daļa upuru. Vai varat iedomāties šausmu kļedzienus, tad vaidus un beidzot drausmo kļusumu, kad krievu izvarotāju bars savu noziegumu bija beidzis? Vai varat iztēloties kādu sev tuvu sievieti vai meiteni – meitu, sievu, klasesbiedreni – tāda krievu izvarotāju bara varā?! Vēsturnieku apkopotie dati par šiem krievu noziegumiem ir asinis stindzinoši.

De facto – PILNA AR OKUPANTIEM

Tagad palūkosimies pasaules kartē. Nav pārīcināšana un neapstrīdamāka pierādījuma tam, ka Krievija īstenoja tikai un vienīgi iekarošanas un svešu teritoriju sagrābšanas karu, kā pasaules karte: Karēlija, Kēnigsberga,

Kuriļu salas un vēlāk ar draudiem Latvijai atņemtā Abrene – tie visi ir noziedzīgā kara laupījumi. Slava Dievam, Vāršavas liguma tautas patrieca krievu okupantus no savām teritorijām. Palika vienīgi Latvijā: *de iure* brīva, *de facto* – pilna ar okupantiem un nelegāliem migrantiem un to pēctečiem. Kāpēc tā notika, kā vaina tā bija? Vai Ichaka Godimana?

Šodienas situācijā nevienam Latvijā vairs nedrīkst būt tik naivs kā 1940. gadā, kad daudzi domāja, ka PSRS ir gluži normāla valsts, ar kuru iespējams sadarboties. Turklāt toreiz mēs bijām tauta – saimniecē savā zemē – un bijām daudz sasnējuši. Tāpēc bijām pievilcīgi ubadzīgiem laupītājiem.

Tagad mums ir milzīga piektā (rusfašistu) kolonna, kas aug augumā ar katru dienu. Nav ne maziņo šaubu, ka viņu darbības plāni pret latviešu tautu jau sen Maskavā ir izstrādāti un apstiprināti. Mums vairs nav arī latviešu tautai uzticīgas valdības – tā kalpo savām

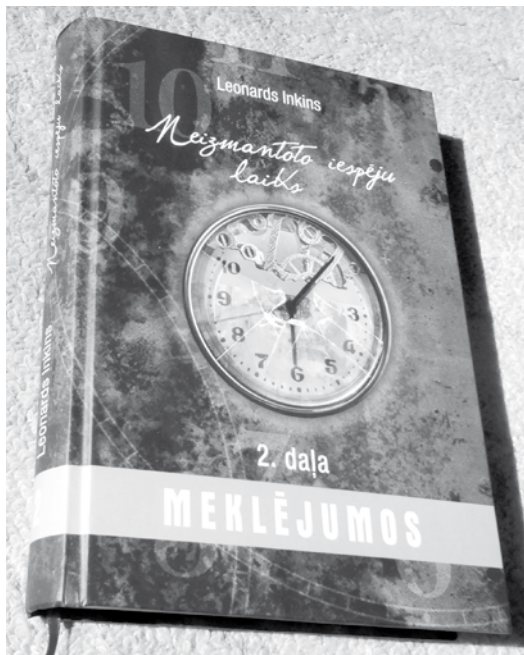
Krievu tanki Rīgas ielās

“Mazākās tautas, ņemot vērā krievu milzīgo militāro pārsvaru, padodas draudiem un tiek okupētas. Bet cerības, ka tādā veidā izdosies pasargāt no nāves cilvēku dzīvības, pilnīgi neattaisnojas: rusfašisti okupēto tautu genocīdu izplānojuši jau iepriekš, un tas sākas nekavējoties.”

interesēm un iztop piektajai kolonnai.

Mēs šodien esam daudz smagākā situācijā nekā 1940. gadā. NATO un ES ir ļoti vājš mīrinājums. Glēvu, savu valsti sakārtojot nespējīgu tautu, kura neciena pat savu valodu, nicina ne tikai mūsu sabiedrotie un kaimiņvalsts, bet arī rusfašisti. Aiz Latvijas piektās kolonnas laupījuma gaida Krievija, lai trešo reizi okupētu mūsu valsti un atsāktu savus

noziegumus pret cilvēci. Šis Latvijas iemītnieku daļas domāšanu nekas un neviens nespēs izmainīt, to jau vairākās paaudzēs, sākot ar 1917. gadu (varbūt vēl agrāk), ir kropļojusi Krievijas melu propagandas mašīna, un tie līdz savai nāvei iekarošanas, svešu teritoriju sagrābšanas, izlaupīšanas un izvarošanas karu sauks par svētu un savas pretenzijas uz to, kas pieder citiem – par taisnīgām.

Klajā nākusi Leonarda Inkina grāmatas "Neizmantoto iespēju laiks" 2. daļa "Meklējumos".

Par grāmatu kardināls Jānis Pujats saka: "Cilvēkam, kas spēj atzīt savas kļūdas, var droši uzticēties. Un tāds, manuprāt, ir šīs grāmatas autors."

Autors daudz stāsta par sevis tapšanu, attēlojot to saistībā ar vēsturiskiem notikumiem, atklāti vērtē savas kļūdas, peļ dažādus netikumus un apraksta, kā no tiem atbrīvojies, kā pārvarēt dažādus šķēršļus un pret-darbību. Šīs lappuses grāmatā var lasīt ar īpašu interesi, tomēr sabiedrību daudz vairāk varētu interesēt tās nodaļas grāmatā, kurās autors spriež par politiskiem jautājumiem, vērtē pēdējo piecdesmit gadu notikumus un dažādu personu un sabiedrisku grupu attieksmi pret tiem.

Grāmatā ir pausts oriģināls viedoklis par padomju laika notikumiem un norisēm pēdējos 20 gados. Autors stāsta par janvāra barikādēm un augusta puču, Latvijas Aizsargu organizāciju, Rīgas Latviešu biedrību, 18. Novembra savienību, laikrakstiem "Pilsonis", "Pavalstnieks", "Tēvzemei un Brīvībai" un "Latvietis Latvijā", grāmatu "Baigais gads", partiju "Tēvzemei un Brīvībai", biedrību "Latvietis", organizāciju "Visu Latvijai!", "Okupantu autoparku", Dieva balsi cilvēkā – sirdsapziņu, nāvi, cerībām, izredzēm un par to, vai Dievs ir taisnīgs.

Grāmata lasītājam liks domāt, kuru virzāties, kāda nākotne mūs gaida, ko mums katram vajadzētu darīt tās veidošanā.

Ziņas par autoru

Dzimis 1961. gadā Rēzeknē. Bijis cilvēktiesību grupas "Tēmā" dibinātājs, LNNK, 18. Nobembra savienības, TB/LNNK, LAO un biedrības "Latvietis" dalībnieks.

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam "DDD"

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktora vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespēsts: SIA "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

"EURODZIMTBŪŠANA" JEB "MODERNĀ VERDZĪBA"

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no Nr.4(306)

Padomju laikos radošo inteliģenci sauca par sociālistisku reālismu radošo inteliģenci, bet tā ne tuvu nebija nacionālā jeb tautas inteliģence. Šobrīd mums arī ir sava, tagad jau neolīberālistu idiokratismu radošā inteliģence. Latviski tas būtu: radošā inteliģence, kas sulaiņa centībā rada oligarhu un elites slavinājuma darbus.

Bērnu audzināšana tieši tiek uzticēta "ielai" un svešzemju priesteriem – krustnešiem. Tas ir viegli realizējams – paverdzinot māti un vecvecākus eksistences darbā, lai bērnu audzināšanai nevienam neatliktu laika. Bērnu audzināšana no lielģimenes tieši ir ienesta ielā – morālo un fizisko "bomžu" sabiedrībā. Vislabāk šo situāciju raksturoja kāds potenciālais Rīgas mērs (2013.gada vēlēšanās), viņš sacīja: "Skolās audzina un izglīto "eksportpreci". Viņš ar to lepojās, un šī varbūt arī ir galvenā nelaime, jo bērni viņiem ir tikai **eksportprece**. Skolas uzdevums, pēc viņu domām, ir – **labi to iepakot**.

Juvenālās justīcijas tiesību normas bērnus vispār padara par valsts vergiem kopš dzimšanas, līdzīgi kā kristieši katru iesvētīto bērnu pasludina par kristīgās baznīcas īpašumu. Valsts var jums atņemt bērnu, balstoties pat uz kaimiņa denunciacijām. Ar šo tiesību palīdzību valsts vispār var "ražot" bērnus, atņemot viņus vecākiem, kā bioloģisku eksportpreci homoseksuālistu un pedofilu starptautiskajam tirgum. Pasūtījumu netrūkst, un, slēpjoties aiz bērnu labdarības un žēlsirdības maskas, šādas "tiesības" klauvē arī pie Latvijas durvīm. Pagaidām Latvijā tās ir ieviestas "mīkstā formā".

Galvenais ir atbrīvot latviešus no domāšanas. **Zinātne latviešiem!** Var jau teikt, ka zinātne izriet no nepieciešamības, bet neaizmirsīsim, ka aka-

dēmiskā zinātne arī ir nepieciešamība. Eiropas Savienībā ir pietiekami daudz zinātnieku un zinātnes centru, un, ja kāds ir talantīgs, atradīsies arī viņam vieta svešzemnieku laboratorijās. Zinātnieki vergturu zinātnes laukos – tas taču skan daudzsoleši! Zinātni Latvijā ir pārklājis tāds kā "nāves plīvurs", pat policija gribēja komandēt un uzraudzīt, ko drīkst un ko nedrīkst pētīt Latvijā.

Elites un vergturu (neredzamo un redzamo oligarhu un svešzemju priesteru) varas **metode** ir arī **relīģija**. [...] Smieklīgi ir krustneši un laji savā lēticībā! Pasaules valdošie priesteri izstrādāja reliģijas kā biznesa projektus dvēseļu paverdzināšanai, kurus es nosaucu par Pasaules Megaprojektiem un attiecīgā rakstu sērijā esmu apskatījis (skat. "Zintnieks", Nr. 344-347, u.c.).

Modernās verdzības neatņemama sastāvdaļa ir Eiropas un ASV mērķtiecīgais **kultūrtrēģerisms un kultūras liberālizācija**. Tā ir mērķtiecīga latviešu tūkstošgadīgās tautas kultūras noplicināšana un nobradāšana. Šo tematu apskatīšu atsevišķā rakstā – "Kultūra Dēmonkrātijā". Sabradātās latviešu "kultūras" centienus vislabāk ir izteicis dziesmā Žoržs Siksna: "Es mīlu pilnu maku un plānās pankūkas ar piedeguma smaku..." Ko es te varu vairāk komentēt...

Galvenais, ko svešzemnieki dara – viņi veic monitoringu un savlaicīgu "nopļaušanu", lai mūsu kultūras asni nevarētu izdīgt. Dziesmu svētku sadziedāšanās ir kā asni no pelniem. Ar to es domāju tautas sadziedāšanos, nevis kuru priekšnesumus galmam un ārvalstu investoriem. Latvīsmā attīstība ir galvenā prioritāte. Es tišām lietoju šo terminu "prioritāte" līdzās "konsolidācijai" un "integrācijai" (*de-facto* – latviešu dezintegrācijai), ko iecīnījuši Briseles administratori Latvijā.

VAI DZIMTCILVĒKAM IR VAJADZĪGAS TIESĪBAS?

Kamdēļ gan dzimtcilvēkam jeb, moderni sakot, biorobotam būtu vajadzīgas tiesības? Viņam ir tikai varmācīgi uzlikti pienākumi, jo brīvprātīgi pienākumi ir tikai brīvu cilvēku sabiedrībā, kurā valda Tikums. Faktiski gan būtu jāteic, ka viņam ir tiesības – tās ir tiesības būt vergam.

Šīs tiesības ir noformulētas likumdošanā. Likums

ir varturu izdots normatīvais akts, noteikumu sistēma, pavēle, kuras neizpildīšana novedīs pie varturu varas lietā likšanas un vēšanas pret cilvēku, kurš to neizpildīs. Likums – tā ir potenciāla vardarbība. Esmu vienmēr teicis: pirmkārt – jo dumjāka tauta, jo tai vairāk vajag likumu un instrukciju, un, otrkārt – jo vairāk kādu tautu grib

tautām to regulēja Tikumi un Cilvēktiesības (vergturi tās sauc par subjektīvām tiesībām), kuras balstās uz sociāli tiesiskām prasībām un dabiskām tiesībām. Atgādināšu latviešu tikumus: labestība, gudrība, darbība, daiļums, liksmība, mīlestība, saderība jeb draudzība, devība, taisnīgums, dievbijība. Latviešu cilvēktiesības ir universā-

"Galvenais, ko svešzemnieki dara – viņi veic monitoringu un savlaicīgu "nopļaušanu", lai mūsu kultūras asni nevarētu izdīgt."

apspiest, jo vairāk likumu varturi izdod.

Mūsdienās tiesības jau tiek izmantotas, lai vergturi regulētu sabiedrisko dzīvi sev vēlamā virzienā. Piemēram, Latvijas Saime lielās ar pieņemto likumu skaitu, bet – **jo vairāk likumu, jo mēs paliekam ierobežotāki un aprobežotāki**. Tiesību normas un standarti jau arī padara mūs par paklausīgiem biorobotiem. Vardarbīgās tiesību normas vergturi ir nosaukuši par "objektīvām tiesībām". Ne jau cilvēki tagad regulē sabiedrisko dzīvi, bet likumi, tajos ielikts normas, kuras nostiprinātas normatīvajos aktos. Normatīzācija valda, ne cilvēks.

Ne jau mēs nosakām, kas ir pareizs un kas nav, to nosaka tiesības pār mums. Kā jau teicu, baltu-āriešu

las, tādas pašas kā citām tautām. Tās ir visaptverošas tiesības, kuras varturi nevar piešķirt vai atņemt, vai ierobežot, lai kā arī tiem to gribētos, un tās ir: dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi, dzīvot pēc Dieva padoma, dzīvot savā mājoklī, latviskā dzīvoņē, dzīvot grezni, darboties atbilstoši savai talantībai, dzīvot tirā nepiesārņotā vidē, realizēt savas tautas kultūras ideālus.

Daudzām svešzemnieku tautām pastāv arī "negatīvās cilvēktiesības" – nav tiesību sevi pārdot verdzībā un nav tiesību paverdzināt otru cilvēku, ir baušļi: tev nebūs zagti, tev nebūs iekārot... utt. [...]

Raksts tiek publicēts saīsināti

Turpmāk vēl...

VĒSTULE

PĒC PUBLICĒTĀ

Cien. "DDD" redakcija!

Avīzes iepriekšējā numurā 90 gadu jubilejā tika godināts tēlnieks Raimonds Muzikants un publicēts foto, kurā jubilārs ir redzams kopā ar kundzi Ausmu. Daudzi lasītāji varbūt nezina, ka Raimonds un Ausma Muzikanti ir "DDD" galvenās redaktora Līgas Muzikantes vecāki. Lasītāju vārdā un arī es personīgi pateicos cienjamiem vecākiem par to, ka viņi ir uzaudzinājuši krietnus bērnus! Paldies Jums!

Novēlu Raimondam un Ausmai Muzikantiem labu veselību!

Cienā,
Valentīna Pozņaka